

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๑ / ๒๕๑๘ (สามัญ สมัยที่สอง)

วันพุธที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๑๘

ณ ตึกอัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๙.๑๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกมาประชุมทั้งหมด ๔๕ คน

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ วันนี้เป็นการประชุม
วุฒิสภาสมัยสามัญ สมัยที่สอง ครั้งที่ ๑ มีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว
ณหอประชุมเบิกประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งองค์ที่ประชุม

เรื่องที่ ๑ ขอเชิญท่านสมาชิกโคไปรคยขึ้นเพื่อรับฟังประกาศ

พระบรมราชโองการ เว้นการประชุมรัฐสภา สมัยประชุมสามัญประจำสมัยที่สอง

(สมาชิกและผู้ที่อยู่ในที่ประชุม โคยขึ้นเพื่อรับฟังประกาศ

พระบรมราชโองการ)

ประธานวุฒิสภา : (อ่าน)



LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand



พระราชกฤษฎีกาเรียกประชุมรัฐสภา

พ.ศ. ๒๕๑๘

(พระปรมาภิไธย) ภูมิพลอดุลยเดช ประ.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๘

เป็นปีที่ ๓๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่สภาผู้แทนราษฎร ได้กำหนดวันเริ่มสมัยประชุมสามัญประจำปีของรัฐสภา (สมัยที่สอง) ในวันที่ ๒๔ มิถุนายน ตามความในมาตรา ๑๓๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาเรียกประชุมรัฐสภา สมัยประชุมสามัญ ประจำปี (สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๑๘ ในวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๘

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ถิถฤทธี ปรวโมษ

นายกรัฐมนตรี



LIRT

พมบตีให้ถึงสมมติรัฐสภา

(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานวุฒิสภา : เรื่องที่ ๒ ที่ผมจะแจ้งคือที่ประชุมก็ขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบด้วยความสลดใจว่า นายบารวด มนต์เสวี สมาชิกวุฒิสภา ได้ถึงแก่กรรมด้วยโรคหัวใจวาย เมื่อวันที่เสาร์ที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๑๔ ผมได้ถือโอกาสโทรเลข

ไปแสดงความเสียใจและก็ได้นำพวงหรีดไปวางในนามท่านสมาชิกวุฒิสภาแล้ว

ต่อไปนี้เพื่อเป็นเกียรติแก่ท่านผู้ล่วงลับไปแล้ว ขอเชิญท่านทั้งหลายไปร่วมนำขึ้นแสดงความไว้อาลัยเป็นเวลา ๑ นาที

(สมาชิกและผู้ที่อยู่ในที่ประชุมได้ยืนไว้อาลัยเป็นเวลา ๑ นาที)

ประธานวุฒิสภา : ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑ , ๒ และ ๓ สามัญญะแรก จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขเพิ่มเติมหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกขอแก้ไขเพิ่มเติม)

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดขอแก้ไขเพิ่มเติม ผมถือว่าที่ประชุมนี้รับรองรายงานการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑ , ๒ และ ๓ ตามที่ได้ทำเอาไว้นั้นแล้ว

ระเบียบวาระที่ ๓ กระหู่ถาม ของ คุณปุ๋ย โรจนะบุรานนท์ เรื่องสิทธิของนักโทษที่ได้รับการปลดปล่อย ปรากฏว่าผู้ตั้งกระหู่ถามไม่อยู่ ไปราชการ ก็เป็นอันว่าความข้อบังคับถือว่าถอนไป

ระเบียบวาระที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติอาวูชป็น เครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์ ออกไม่เพลิง และสิ่งเทียมอาวูชป็น (ฉบับที่...) พ.ศ. ... ซึ่งสภาผู้แทนลงมติให้ใช้ได้แล้ว



(สำเนา)

ที่ สย ๐๐๐๓/๑๒๕๕๖

สภาผู้แทนราษฎร

๒ พฤษภาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและ
สิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

กรมเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการ และ
เหตุผลประกอบ

ด้วยในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๔/๒๕๖๔ (สามัญสมัยแรก)
วันพฤหัสบดีที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติ
อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ ..)
พ.ศ. (นายสุทัศน์ เงินหมื่น กับคณะเป็นผู้เสนอ) และให้เสนอต่อวุฒิสภา
พิจารณาต่อไป

ฉะนั้นจึงเสนอร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมาเพื่อนำเสนอต่อวุฒิสภาพิจารณา
ต่อไป ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๔๔

อนึ่ง ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ประสิทธิ์ กาญจนวัฒน์

(นายประสิทธิ์ กาญจนวัฒน์)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร



LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

บันทึก

เรื่อง การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติอาชญาชน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิด คอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาชญาชน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่ง
สภาผู้แทนราษฎรพิจารณาเสร็จแล้ว

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติอาชญาชน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
คอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาชญาชน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.ซึ่ง นายสุทัศน์ เงินหมื่น
กับคณะ เป็นผู้เสนอที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณา และลงมติรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑๘/๒๕๑๔
(สามัญสมัยแรก) วันพฤหัสบดีที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๔ และเนื่องจากมีสมาชิกเสนอ
ขอให้พิจารณาโดยกรมวิธีการเดิมสภาซึ่งที่ประชุมเห็นชอบด้วย จึงให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราจนรับร่าง และพิจารณา
ในวาระที่ ๓ ลงมติเห็นชอบ แล้วให้เสนอต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไป

จึงได้ส่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไป

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้วุฒิสภาได้รับ เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๑๔

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

เลขาธิการรัฐสภา



LIRT

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติ อารูธป็น เครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์

คอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอารูธป็น (ฉบับที่ . . .)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติอารูธป็น เครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์ คอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอารูธป็น พ.ศ. ๒๕๕๐

เหตุผล

เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลผู้ได้รับอนุญาตใหม่และใช้อารูธป็น โคมทอมควัย
กฎหมายอยู่แล้ว มีสิทธิพกอารูธป็นติดตัวไปภายใต้บังคับขมประมาลกฎหมายอาญา
เพื่อป้องกันตนและทรัพย์สิน จากการกระทำของเหล่าอาชญากรที่มีอารูธป็นร้ายแรง
ซึ่งมีปรากฏอยู่ค้ำยคั่นในปัจจุบันนี้ จึงมีความจำเป็นต่องตรร่างพระราชบัญญัติขึ้น



ร่าง

พระราชบัญญัติ อ่าวอุบลิน เครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอ่าวอุบลิน (ฉบับที่ . . .)
พ.ศ.

.....
.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยอ่าวอุบลิน เครื่อง
กระสุนปืน วัตถุประสงค์ ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอ่าวอุบลิน

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติอ่าวอุบลิน เครื่อง
กระสุนปืน วัตถุประสงค์ ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอ่าวอุบลิน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติ อ่าวอุบลิน
เครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์ ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอ่าวอุบลิน พ.ศ. ๒๔๕๐
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๒๒ ใบอนุญาตใหม่และใช้อ่าวอุบลินและเครื่องกระสุนปืนที่ออก
ไว้ก่อนความในพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่าเป็นใบอนุญาตใหญ่คสทอ่าวอุบลิน เครื่อง
กระสุนปืนคิกตัวไปไค ทั้งนี้ ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา"



LIRT

ประธานวุฒิสภา : กระทบขอเสนอให้ประณตพิจารณาเป็นวาระที่ ๑ เชิญคุณ
สนองศรี

นายสนอง ตูจันทา : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้เกียรติ กระผมมา
สนอง ตูจันทาขอกราบเรียนความเห็นบางประการ เพื่อประกอบการพิจารณาพระราชบัญญัติ
อาวุธปืน ซึ่งมีสาระสำคัญ ยกเลิกความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติเดิม โดยให้มี
บทบัญญัติขึ้นใหม่แทนมาตรา ๒๒ ก่อนอื่นกระผมจะขอกราบเรียนให้สภาได้ทราบถึงมาตรา ๒๒
เดิมเสียก่อน มาตรา ๒๒ ใหม่นั้นบัญญัติไว้ว่า ให้เจ้าพนักงานต่อไปนี้ไม่มีอำนาจออกใบอนุญาต
ใหญ่บุคคลมีอาวุธปืนติดตัวไปได้ ตามความที่บัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา คือ ก. อธิบดี
ตำรวจ จ. ผู้ว่าราชการจังหวัด กิ่งวานอกจากจังหวัดพระนครและธนบุรี คือเฉพาะภายใน
ในเขตของตนและเฉพาะผู้ซึ่งตั้งอยู่ในเขตจังหวัดนั้น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของ
ประชาชน หรือถ้าผู้ใดรับใบอนุญาตแสดงตนให้เป็นที่ยกเว้นเสียจากประชาชน ผู้ออกใบ
อนุญาตจะสั่งพักไว้ใบอนุญาตที่ออกให้ตามมาตรานี้ โดยมีกำหนดระยะเวลาหรือสั่งให้เพิก
ถอนเสียก็ได้ เมื่อยกเลิกข้อความในมาตรานี้ออก และให้ข้อความใหม่ซึ่งมีว่า "ใบอนุญาต
ใหม่และใบอนุญาตใหม่และ เครื่องกระสุนปืนที่ออกให้ตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่า เป็น
ใบอนุญาตใหญ่บุคคลมีอาวุธปืน กระสุนปืน ติดตัวไม่ได้ ฯลฯ" เช่นนี้ย่อมหมายความว่าเมื่อ
ได้รับใบอนุญาตใหม่หรือใบอนุญาตใหม่และกระสุนปืนได้แล้ว ก็ย่อมมีสิทธิที่จะพา หก หัว สะพาย
อะไรติดตัวไปไหน ๆ ได้โดยใจชอบ เพียงแต่อาจขอให้เปิดเผย ซึ่งผิดความกฎหมายลักษณะ
อาญา ซึ่งประมวลกฎหมายอาญารับเพียง ๑๐๐ บาท เท่านั้น เราจะทำจนถึงว่ากร
ออกใบอนุญาตใหม่และใบอนุญาตใหม่และ เครื่องกระสุนปืนตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
อาวุธปืน ฯ การข้อนี้ก็เป็นการทำที่ไม่ยาก คือบุคคลที่ประสงค์จะมีไว้สำหรับป้องกันตัว
หรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์ก็ขอได้ และผู้ใบอนุญาต คือนายทะเบียน ซึ่งได้แก่
หัวหน้า รองหัวหน้ากองทะเบียน กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง หรือผู้รักษาการแทน
สำหรับจังหวัดอื่นก็ได้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอ ที่กระผมกราบเรียนมานี้จะเห็น
ได้ว่าระดับของผู้ที่จะอนุญาตใหม่ใบอนุญาตใหม่อาวุธปืนไว้ในครอบครองกับผู้พกพาอาวุธปืนเป็น
ระดับใบอนุญาตคนแตกต่างกัน คือระดับนั้นอยู่ในระดับที่สูงกว่าที่แตกต่างกัน เจตนารมณ์



สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

ของกฎหมายก็ค่อนข้างกว้างก็เพื่อให้ทางผู้อนุญาตมีดุลยพินิจมากขึ้น ก็คนปกติธรรมดา
ก็มีทรัพย์สินกับอนุญาตให้เฉพาะผู้ที่มีไว้ในครอบครอง แต่ผู้หาไปไม่ผู้อนุญาตจะต้องใช้ดุลยพินิจ
มากยิ่งขึ้นว่าบุคคลเช่นนี้สมควรไหม ที่จะหาว่าขโมยไป จะหาว่าขโมยไป ทั้งนี้เพื่อความ
ปลอดภัยต่อบุคคลอื่นและบ้านเมืองน่ะครับ ฉะนั้นการที่ว่าพิจารณาอยู่ในชั้นระดับสูงนี้ การ
พิจารณาขั้นตอนนี้ก็เพิ่มขึ้นไปจากระดับที่อนุญาต ให้มีไว้ในครอบครอง เมื่อขั้นตอนนี้เพิ่มขึ้นไป
ก็มีการที่เสียเวลาบ้างในการขออนุญาต เช่นนี้เป็นเหตุที่ว่าในสัญญาแพนธราฐหรือสมัยก่อน
นี้ก็สถานีวิทยุติดเคเบิ้ลก็แพงกว่า อันนี้เป็นช่องทางที่ให้เจ้าหน้าที่ออกใบอนุญาตทุจริต
คือว่าห่วงห่วงไว้เพื่อต้องการที่จะได้รับผลประโยชน์ในเรื่องนี้ กระผมก็เห็นว่าถ้าหาก
เป็นจริงในเรื่องนี้ การที่มายกเลิกโดยแกมตรา ๒๒ นี้ เป็นการแก้ไขไม่ถูกต้อง เรื่องนั้น
เป็นเรื่องของคน เราก็ต้องแก้ที่คน ถ้าคนดีแล้ว กระผมว่า งานก็งานไปก็ได้ ถ้าคนไม่ดี
แล้วให้แก้อย่างนั้นก็ไม่ได้ ที่นี้อันนี้เรามาเป็นต้นหลักการเลยครับ เปลี่ยนหลักการจากว่าข้อ
อาชญาเป็นได้ ก็ขกหาไปไหนได้ อันนี้เปลี่ยนหลักการจากเดิมโดยสิ้นเชิง นี้กระผมว่าเป็น
การที่ไม่ถูกต้อง การในเรื่องนี้ถ้าทางสถานีอนุมัติให้ผ่านไปแล้ว เราจะเห็นได้ว่า
การที่ขกหาอาชญาไปนั้นจะเป็นการที่เปิดเผย แล้วก็เป็นเรื่องของใหม่ที่เกิดขึ้นซึ่งเราไม่ได้
เคยเห็น เราก็จะได้เห็นทั่วเกือบทุกคนที่ได้มีอาชญาเป็นคดีตัวกันดังนั้น สำหรับผลเสียของ
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ประการแรกกระผมเห็นว่ามันยากต่อการที่จะป้องกัน และรักษา
ความสงบ ผู้ใดพบปืนซึ่งเจ้าหน้าที่สงสัยว่าเป็นมีดดาบ หรืออาวุธจะมีปืนเดือน การตรวจค้น
เจ้าหน้าที่อาจจะไม่กล้าตรวจค้น เพราะก่อนผู้ใดพบปืนแล้วทางเจ้าหน้าที่จะนำผู้
จะมีใบอนุญาตหรือไม่ใบอนุญาต ถ้าจะไปขอตรวจดูได้ แต่ต่อไปจะเป็นข้อสันนิษฐาน
เช่นกับผู้ที่ยึด เราสันนิษฐานไว้ก่อนว่ามีปืน จะไปรู้ว่าไม่มีปืน หรือไม่มีปืน
ต่อเมื่อรถเห็นได้มีเหตุเกิดขึ้น เราถึงขอตรวจดูใบขับขี่ แต่ต่อไปถ้ามีใครพบปืน ข้อสันนิษฐาน
ใบขับขี่จะเกิดขึ้นเช่นนี้ ก็คือว่ามีใบพกปืนอยู่แล้ว ฉะนั้นถ้าข้อสันนิษฐานเป็นอย่างนี้
ขึ้นมา จะไปรู้ว่าไม่มีปืนเดือนหรือมีปืนที่ไม่ได้รับอนุญาตให้พกได้ก็ต่อเมื่อเกิดไปทะเลาะวิวาท
หรือไปก่อเหตุเกิดขึ้น ซึ่งในการเช่นนี้กระผมเห็นว่าไม่สมควร สำหรับประการที่ ๒

อย่างยิ่ง สำหรับประชาชนสุจริตชนที่กระผมเห็นว่า ถ้าคิดตามเปอร์เซ็นต์แล้วชาวความชำนาญ
 ในการใช้อาวุธปืน คงมีน้อยคนนักที่ว่าจะไปติดการยิงปืน หรือใช้อาวุธปืนแล้วปลุกใจมี
 ประกอบด้วยมาอาศัยกันอยู่แล้วละก็ไม่มีเวลาหรือครั้นที่จะไปฝึกฝนในการใช้อาวุธปืน เมื่อการ
 ใช้อาวุธปืนขาดความชำนาญแล้ว การที่จะไปต่อสู้ผู้ร้ายนั้นก็ยิ่งไม่มีทางใหญ่ และนอกจากนี้ยังมี
 อยู่ที่ว่าเมื่อคนสุจริตชนเหล่านี้ใจไม่สู้ ใจไม่สู้แล้วอย่างผู้ร้ายมาจ้องอย่างนี้ หรือมีผู้ร้ายถือปืน นี้
 เราหนีเสียดีกว่า ก็กล่าวจะไปสู้กับผู้ร้าย นี่กระผมเรียนตรง ๆ ว่าใจไม่สู้แล้วโอกาสที่จะ
 เปิดช่องให้ต่อสู้มันก็ไม่มี ถ้าผู้ร้ายจี้เข้ามาถึงตัวมันจะไปสู้กับจากที่ไหนละครับ ผมปรากฏว่า
 ยิงฆ่ารายใหญ่ ก็ถ้าผู้ร้ายไล่บั่นจากเราไปบางที่ตีหัวเราบ้าง หรือไม่อย่างนั้นผู้ร้ายก็เอาปืน
 นั้นยิงเราตายบ้าง หรือบางที่เราทำชุกชุกก็ทนายจะหยิบเงินให้ ทนายทรัพย์ให้ ผู้ร้ายก็เห็นว่า
 เราจะหยิบปืน เพราะว่าเดี๋ยวผู้ร้ายนี่ก็ว่าเรามีปืนแล้วก็อาจจะยิงเราตายไป อันนี้ยิ่งเป็น
 อันตรายใหญ่ แล้วมันจะไปเพิ่มสมรรถภาพให้ทางผู้ร้ายขึ้นมาอีก ไม่ใช่เพิ่มสมรรถภาพของเรา
 ผู้ร้ายนี่ถ้าเมื่อตอนหลังว่าทุกคนนี้ไปพบปืนได้ หรือส่วนมากพบปืนได้ ผู้ร้ายก็จะไม่ใช้อาวุธปืน
 เท่าที่เคยมีอยู่ เพราะมีปืนผู้ร้ายอาจจะใช้เป็นเด็กเล่น หรืออาจจะใช้เป็นพหุกรรมศา แล้วก็
 เพื่อจะเอาทรัพย์สินเท่านั้น ทั้งนี้เมื่อผู้ร้ายว่าเจ้าทุกข์ที่ตัวจะไปสู้ละกัน คอไม้ผู้ร้ายอาจจะ
 คว้าลูกกระบอก หรือต่างจังหวัดอาจจะคว้าปืนกลอันนี้กระผมก็คิดว่ามันไม่เพิ่มสมรรถภาพผู้ร้าย
 โดยใช่เหตุ ทั้งนี้สถิติที่ปรากฏว่า เรื่องการที่จะต่อสู้กับผู้ร้ายนี่กระผมไม่ค่อยเห็นมีเคยเห็นมีเดา
 ผู้ที่พกพาอาวุธปืนไปก็ ไม่เป็นหายในไรเด็กล้างนะครับ สิบไปบ้าง ก็ถูกผู้ร้ายเอาปืนนั้นยิงตาย
 บ้าง หรือไม่อย่างนั้นก็ถูกผู้หญิงยิงตายบ้าง เอาปืนนั้นยิงตายบ้างหรือไม่อย่างนั้นก็ดันไปโดน
 ของตีการไปบ้างอันนี้กระผมก็ไม่เห็นด้วยหรือครั้นในเรื่องพกพาอาวุธแล้วก็พกอาวุธไป ถ้าเรา
 จะป้องกันทรัพย์สินก็ป้องกันในยามเรา แล้วก็อีกอย่างหนึ่งเราก็คิดว่าควรจะให้กำลังใจแก่
 เจ้าพนักงานตำรวจ แล้วก็ในทางเดียวกันก็ต้องให้ตำรวจมีพื้นที่ที่จะคุ้มครองเราได้ ไม่ใช่
 หน้าที่เราคุ้มครองตัวเองนะครับ สำหรับอีกประการหนึ่งในยามนี้ใกล้เรือนเคียงเวลานี้ ใน
 รมณ ๆ เราจะเป็นของกงกั๊ต มาเลเซียกั๊ต ไปจนกระทั่งพม่า อินเดีย อะไรในเขา ไม่มี
 หรือครั้นที่จะมีพืนเป็นคิดตัวไปได้ มีอาวุธเป็นติดตัวไปได้ อันเดี่ยนี้เราจะทราบ ว่า เวลา
 เรื่องจลาจลหรือตีกันนี้ คนเป็นหนึ่ง ๆ เป็นพัน ๆ คน อย่างมาถ้ามหาภัยกับตายสักคนเดียว

หรือสองคน ถ้าเราทุกคนพินินได้ ไ้ อย่างอื่นเทียบ กระผมว่าสายกันเป็นร้อยเป็นพันคน ฉะนั้น
 อันนั้นเราเห็นว่าระบบที่ว่าทุกคนมีใบติดตัวไม่ได้ กระผมว่าคืนะครับ จิลิปปินส์ เมื่อสมัยก่อน
 ในมีมันได้ ทุกคนมีใบติดตัวไปได้ กระผมไปฟิลิปปินส์ก็เห็นว่าเห็นແຕ່คนที่เรียกครั้งที่หน้าในหลักธัม
 ก็เข้าใจว่าตำรวจ เพราะมีใบหน้าอายุ ๒ ข้างแล้วยังมีส่วยอีกตกใจเหมือนกัน ที่แท้
 เป็นมอญเท่านั้น แล้วยังหน้าในหลักธัมก็จะมีเขียนว่า ก่อนเข้าหน้าในหลักธัมให้ขอขมาในไว้ก่อน
 ฉะนั้นที่หน้าในหลักธัมให้มันมีใบหน้านามารชนิคครบถ้วนเต็ม แหมเป็นที่น่าสนใจแล้ว แล้วก็
 ระหว่างนั้นเราก็ทราบวาทิธิปินิสต์มีหลักกันตายยิ่งกันตายเกือบทุกวัน ป้อนทุกวัน แล้วก็
 เลือกตั้งผู้แทนหนึ่ง ผู้สมัครยี่หมื่นบ้าง ผู้สนับสนุนยี่หมื่นบ้าง ก็ตายกันไม่ไร้เป็นสิบ เป็นร้อย
 แตะละครว ๆ นี้ผลของการที่สหภาพอาเซียนได้โดยอิสระ เฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ ๒ - ๓ วันนี้
 กระผมไปในประเทศของสังคมนิยมซึ่งมี ๘ - ๕ ประเทศ ไปแลนด์ บุคกาเรีย ยูโกสลาเวีย
 เชคโกสโลวาเกียอะไร ประเทศพวกนี้ออกจากกฎหมายเขาจะลงโทษแรงแล้ว เข่าห้าม
 ไม่ให้มีอาวุธปืน ฉะนั้นที่เราเดินไปไหนโดยอิสระ แล้วก็ไปคอยมีจี ไม่ค่อยมีก่อน
 ไม่มีหรือครบ ไม่มีปรากฏ เราถามเขาบอกว่าไม่มีปรากฏ เพราะว่าทุกคนพินินไม่ได้
 แหมเดียวอย่างอังกฤษเหมือนกัน เมื่อพินินไม่ได้ขึ้นมา เหตุอุกฉกรรจ์ที่จะวิวาทอย่างมากมายก็
 ค่อยกัน ค่อยกันเดียวเขาไปปรับอะไรก็เลิกกันไป ฉะนั้นในอีกประการหนึ่งว่าถึงเรื่อง
 การมีใบอนุญาตที่มันมีใบ ใบอนุญาตให้มีปืนไว้ในครอบครองนี้ตามกฎหมายได้บัญญัติไว้กฎหมาย
 อาวุธปืนมีพุทธศักราช ๒๔๕๐ บัญญัติไว้ว่า เมื่อใครได้รับใบอนุญาตนี้ก็มีสิทธิจนตลอดชีวิต ของ
 คนนั้น ที่นี้ในส่วนใบอนุญาตที่สหภาพอาเซียน ใบอนุญาตให้มีอายุเพียง ๑ ปี ๑ ปีเช่นนี้ เพื่อ
 ให้เจ้าพนักงานพิจารณาว่าคนนั้นจะมีคุณสมบัติคือผู้หรือ ที่เหมือนกับที่อนุญาตไปหรือไม่ แล้ว
 ในร่างพระราชบัญญัติข้อแก้ไขใหม่ไม่ได้มีบัญญัติเรื่องอย่างนี้ ถ้าเราปล่อยให้มันได้เป็นที่
 เสียหายเหมือนกัน ทางรัฐก็ขาดค่าธรรมเนียม และการพิจารณาเรื่องคุณสมบัติ ผู้ที่พ
 อาวุธปืนนี้ไม่มี ความเหตุผลที่กระผมกราบเรียนมานี้ กระผมขอความกรุณาของสภานี้ว่า
 โปรดใส่จุดที่ขอยังดังถวนด้วย กระผมไม่อยากจะหาต่าง ๆ เช่นว่า เรามาประชุมสภา
 แล้วก็ชวนกันไว้พาลสภากันเป็นแถวละครับ แล้วก็บางที่มันเจียงตันก็อาจจะเสียผู้แทนราษฎร
 ที่ ๆ ไป คืออาจจะมีการควลงกัน ฉะนั้นสำหรับกระผมไม่กระผมไม่เห็นด้วยใน

ร่างพระราชบัญญัตินี้ ขอขอพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ก็เป็นการไม่รับหลักการ เพราะจะได้เห็นต่อไปใครจะเสนอในทางเห็นด้วย คุณมารุต เชิญครับ

นายมารุต บุญภาค : ท่านประธานที่เคารพ โดยที่กระผมได้มีส่วนสนับสนุนกฎหมายนี้มาตั้งแต่ชั้นสภาผู้แทนราษฎรชาติ กระผมจึงจำเป็นต้องยืนยันความเห็นเดิมของกระผม โดยความเคารพต่อความเห็นของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่โกลาถถึงเหตุผลต่างๆ เมื่อสักครู่นี้ กระผมไม่เห็นด้วย ก่อนอื่นกระผมใคร่กล่าวถึงที่มาของพระราชบัญญัติอาวูชเป็นครั้งแรก พระราชบัญญัติอาวูชเป็นฉบับแรกได้มีขึ้นมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๓ และได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมเรื่อยมาจนกระทั่งถึงฉบับปัจจุบันคือปี พ.ศ. ๒๔๙๐ ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมอีกหลายครั้งหลายหนรวมทั้งหมด ๕ ครั้ง ซึ่งครั้งนี้จะเป็ครั้งที่ ๖ โดยสรุปจากเจตนารมณ์ของกฎหมายนั้น ในชั้นเดิมมันเมืองอยู่ในความสงบสุข เจ้าหน้าที่ตำรวจมีความสามารถมีสมรรถภาพในการคุ้มครองทรัพย์สินชีวิต และเสรีภาพของประชาชนได้อย่างเต็มภาคภูมิ ภัยใหญ่ในชั้นเดิมมีอาวูชเป็นจึงมีหน้าที่คุ้มครองทรัพย์สิน และชีวิตของคนแต่เฉพาะขอบเขตในมานเท่านั้น นอกจากกรณีพิเศษเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงจะอนุญาตให้ผู้ที่มีความจำเป็นในบางประการสามารถที่จะมีใบอนุญาตพกปืนได้เป็นกรณีพิเศษ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นเรื่องของอดีตทั้งสิ้น ส่วนเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ได้มีการอนุญาตให้ใบอนุญาตนั้น ก็เพื่อเป็นการสอดคล้องกับบทบัญญัติของกฎหมายลักษณะอาชญา ร.ศ. ๑๑๓ เริ่ม มาตรา ๓๓๔ วรรคสอง ซึ่งได้มีข้อความบัญญัติไว้ซึ่งว่า "ผู้ใดนำหอก้าวท้าวขึ้นไปโดยมิได้รับอนุญาตจาก — เจ้าพนักงานแล้ว ย่อมถือว่าเป็นผู้ทำผิดกฎหมายลหุโทษ" แต่เนื่องจากกฎหมายฉบับดังกล่าวได้ยกเลิกไปแล้ว ความจำเป็นในการที่จะให้มีใบอนุญาตเพื่อไปสอดคล้องกับกฎหมายลักษณะอาชญาเดิมจึงหมดไป สำหรับในปัจจุบันนี้ขอเท็จจริงยอมเป็นที่รับกันอยู่แล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถที่จะคุ้มครองชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนแก่ตนเองได้ บรรดาสุรวิชนทั้งหลายที่หากินด้วยความยากลำบาก ซึ่งเป็นการยึดแตกจากหาทั้งหลายหลายท่านที่มีได้ใช้ชีวิตในการประกอบอาชีพในเวลากลางคืนสุรวิชนต้องกลับมานเข้าตรอก เข้ายามมืด ๆ จำเป็นที่จะต้องป้องกันชีวิตของตนเอง แต่หากว่าท่านอาวูชนั้นพื้แต่ใบอนุญาตให้อาวูชเป็น

คิดตัวไปโดยไม่มีการทักทายถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจบนถนนก็กลับกลายเป็นอวสาน
ไป ต้องได้รับโทษโดยถูกส่งศาล แต่ในเวลาเดียวกันบรรดาเหล่าร้าย ซึ่งโคจรหรือปล้น
สุจริตชนในตรอกในซอก เจ้าหน้าที่ตำรวจหากำลังเพียงพอที่จะคุ้มครองไม่ แม้แต่การปล้น
รถเมลบนท้องถนนหรือการวางกันตายบนท้องถนนก็มีเป็นอันมาก ที่อาชญากรรมเกิดขึ้นแล้ว
ตำรวจยังไม่สามารถจับกุมได้ จึงเป็นเหตุจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรจะต้องพิจารณากฎในกฎหมาย
กระแฉับเห็นว่าทุกวันนี้การทักอาชญาจะเป็นที่หวาดเสียวหรือไม่ ตามที่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง
ได้กล่าวไว้หากว่าท่านใดที่เคราะห์จะประสบผลกฎหมายอาชญาฉบับปัจจุบันก็กล่าวไว้ซึ่งว่า
"ผู้ใดทักอาชญาขึ้นไปในสี่สาธารณะ ในที่ชุมนุมชน ในเมือง ในหมู่บ้านในลักษณะที่หวาดเสียว
ยอมถือว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมาย" ด้วยเหตุนี้ถ้าหากว่าจะได้มีการรณรงค์ โดย
เจตนารมณ์ของผู้เสนอกฎหมาย ตามความประสงค์ของสภาผู้แทนราษฎรแล้ว จะเห็นว่า
ถ้าหากว่าผู้ที่มีใบอนุญาตไม่มีเงิน พกเงินไปในลักษณะที่หวาดเสียวย่อมเป็นการผิดกฎหมายอยู่
แล้ว บุคคลใดก็ตามไม่สามารถที่จะพกเงินได้ในลักษณะที่ทานไปเห็นที่ประเพณีที่ดีมีในสิ่งเป็น
ประเทศอื่นไม่ใช่ประเทศเรา ด้วยเหตุนี้ผู้ที่มีเงินในนาวิกประการใดกระทำความผิดทาง
ในเรื่องนี้ควรอยู่ที่ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ตำรวจก่อนที่จะให้ใบอนุญาตขึ้นไปควรจะต้องพิจารณา
อย่างรอบคอบ เพราะเหตุว่าบทบัญญัติของกฎหมายก็เปิดช่องอยู่แล้วว่า ในกรณีการอนุญาต
ให้ไปใบอนุญาตนั้น ถ้าหากว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ที่มีความประพฤติไม่สมควรอาจจะก่อให้เกิดความ
ไม่สงบเรียบร้อยขึ้นในย่านเมือง ท่านตำรวจจะไม่อนุญาตใด ถึงแม้ว่าท่านอนุญาตไปแล้ว แต่
ถ้าหากว่าบุคคลใดประพฤติตนไม่สมควร ก็อาจจะเพิกถอนใบอนุญาตได้ก็จึงเกี่ยวกับเหตุการณ์
ทุกวันนี้ถ้าหากว่าเราพูดไปอย่างตรงไปตรงมา กระแสมีความรู้สึกว่าการอนุญาตที่อาชญา
และในบทบัญญัตินั้น เปรียบเสมือนหนึ่งว่าแบ่งบุคคลเป็นสองประเภท ประเภทหนึ่ง คือผู้ที่ขอ
อนุญาตเมื่ออาชญาไปโดยอาชญากรรมสุจริตชนแต่รายไถ่น้อย ส่วนผู้ที่มีใบอนุญาตนั้นในข้อเท็จ
จริงแล้วหาไร้ผู้มีความประพฤติดีหรือไร้ผู้ที่มีความเหมาะสมไม่ แต่อยู่ที่การวินิจฉัย
ถ้าหากว่าใคร่เสียใบอนุญาตหรือเสียค่าประกันเป็นจำนวนมากมายในหลายที่หลายแห่งแล้ว ก็
สามารถที่จะมีใบอนุญาตพกเงินได้โดยง่าย มีบุคคลเป็นอันมากที่ เคยขอโทษในทางกฎหมาย
ในความผิดต่าง ๆ แล้วกลับมีใบอนุญาตได้ สิ่งเหล่านี้จึงอยู่ที่การปรับโทษของเจ้าหน้าที่ซึ่งได้

ปฏิบัติของตอนตลอดมา ในท้องถิ่นทุกวันนี้ กระทบกับองคิภาควิชาการได้มีบุคคลเป็นอันมาก ทั้งผู้
วิชากรและผู้ที่มีความประพฤติไม่เหมาะสมเป็นอาชญากร โคพิทมิโคมิโคมิในอนุญาตังเป็น
เดือนและเป็นขรรษา เพื่อที่มีความประสงค์ต่างกัน สุจริตชนก็ต้องการคุ้มครองชีวิตทรัพย์สิน
ของตนเอง เพราะเหตุว่าพี่เจ้าน้ำที่ตำรวจไม่ไ้ส่วนผู้ที่เป็นอาชญากรก็ต้องการประพฤติ
ผิดกฎหมาย ด้วยเหตุนี้ถ้าหากว่าท่านปล่อยให้ฝ่ายผู้ที่มีความประพฤติไม่สมควร เที่ยววิ่งแ
พลเมืองก็ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่คุ้มครองแล้ว สุจริตชนที่มีความประสงค์ที่จะช่วยราชการ
และมีความรู้ความสามารถในการใ้ช่วยงานนี้ ก็ย่อมไม่มีโอกาสที่จะช่วยราชการได้อย่าง
สมควร กระทบมีความเห็นว่าขออ้างต่าง ๆ ของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคุณไป ๕ ข้อ เช่น
ข้อที่ ๓ ท่านกล่าวว่า เป็นการตรวจคนโคโดยยากนั้น กระทบไม่เห็นด้วย เพราะทุกวันนี้
เจ้าหน้าที่ตำรวจสมัครใจที่จะตรวจคนอาชญากรเป็นนพองตมที่มีไฟสว่างมากกว่า ด้วยเหตุนี้จึง
ปรากฏเสมอแต่เดิมมีในอนุญาตังนั้นก็ถูกตรวจ แต่ไว้ในตรอกในซอยท่านไม่สามารถไป
ตรวจโค ในปัญหาถ้าหากว่าเมื่อเราโคผอนตัวนี้กฎหมายก็ออกไปแล้วถ้าหากว่าท่านปฏิบัติ
กันอย่างเคร่งครัด ท่านก็อาจจะตรวจโคในอนุญาตังใหม่ซึ่ง เสมอแต่มี เป็นโคพทมิโค
เดี่ยวเหมือนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจริงสามารถที่จะเรียกตรวจโคในขั้โคตลอดเวลา ส่วน
เหตุผลข้อที่ ๒ เกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ที่มีในอนุญาตังนั้น กระทบเห็นว่าขอมเป็นคดีพิพของ
เจ้าหน้าที่ก็อย่างแน่นอนที่ท่านจะใหญ่คดีโคเป็นคดีในอนุญาตังหรือไม่ ถ้าหากว่าท่านเห็นไม่
เหมาะสมท่านก็ขอมให้ยกเลิกโคตามสมควร ส่วนเหตุผลข้อที่ ๓ นั้น ท่านกล่าวว่า ถ้า
หากให้ทุกอาชญากรแล้ว เรื่อง เล่าจะเป็น เรื่องใหญ่ กระทบไม่เห็นด้วย เพราะเหตุว่าขอเท็จ
จริงนี้ท่านก็เอาจริงเสียโค ในปัจจุบันนี้โคมีผู้ทมิโคกันทั้งเป็นเดือนเป็นขรรษา แม้แต่ทาง
ราชการเองก็ยังโคของพระราชบัญญัติอาชญากรนั้นเป็นครั้งเป็นคราว อนุญาตังใหม่เป็นเดือนมา
ขึ้นทะเบียนโคโดยถูกต้อง ด้วยเหตุนี้การทมิโคกันเช่นบ้านเช่นเมืองนั้น ถ้าหากว่าเป็นเหตุ
ร้าย ก็เป็นเหตุร้ายโคโดยไม่จำเป็นจะคงดำเนินถึงว่ากฎหมายนี้จำเป็นจะคงออกหรือ ไม่
ส่วนเหตุผลที่ท่านกล่าวว่าเหตุผลของยูเลนออนนั้น กระทบเห็นว่าไม่ชอบ เพราะเหตุว่า
เป็นข้อเท็จจริงซึ่งโคกล่าวไว้อย่างแน่ชัดว่า บัรพการสุจริตชนและราษฎรทั้งหลายโดยดีช่วย
ความสุจริต ถ้าหากว่าจะพิจารณาในตัวเมืองก็โคแก่ที่อยู่ในตรอกในซอย หรือที่ทำงาน

ธุรกิจ เหมในโรงแรมชั้นนำหรือในสถานที่ต่าง ๆ ต้องกลับมานในเวลาอีกคืนนี้ได้รับความคุ้มครองจากใคร เขาไปในนครอกในชอก นี้เฉพาะในนครหลวง แต่ถ้านหากว่าในป่าเขาในชนบทที่หาเสียงด้วยความสุจริต ชาวไร่ชาวนา บุคคลเหล่านี้ผู้แพนราษฎร เขาเห็นเขาใกล้ชิดกับราษฎรมากกว่าเรา เขายอมรับว่าบุคคลเหล่านี้ต้องการความคุ้มครองประการใดในการที่เขาจะต่อแปศสัตว์ออกจากคอกไปเลี้ยงในทุ่งนา หรือในการเดินทางต่างถิ่น หากเขาไม่มีใบพดเป็นโดยถูกต้องแล้วก็ยอมรับความสะดวกลำบาก เพราะเหตุว่าถ้าหากว่าเกิดเหตุร้ายแต่ละครั้งแต่ละหน กว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะเดินทางมาช่วยเหลือก็เป็นเวลานาน หรือบางครั้งก็อาจจะเป็นเวลาถึงหลาย ๆ วัน เป็นต้น ส่วนเหตุผลข้อที่ ๕ ที่ท่านโลกกล่าวไว้ในงานใกล้เรือนเคียงไม่มีกฎหมายอนุญาตให้ใบพดเป็นไม่มีกระดมขอ เรียนด้วยความรู้สึกของกระดมว่าเขายอมรับทำใกล้รับ เพราะเหตุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจเขามีมากกว่าของเราเขา มีสมรรถภาพมากกว่า ที่กระดมกล่าวเขมีโดยความเคารพ กระดมมีโดยความกลัวว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจในย่านเมืองของเราไม่มีสมรรถภาพเสียเลย กระดมมีความเห็นว่ากระดของเจ้าหน้าที่ตำรวจในย่านเมืองของเรามีมากเกินไปที่จะมาคุ้มครองในเรื่องนี้ เพราะเหตุว่าจำนวนตำรวจ เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรหรือจำนวนอาชญากรในย่านเมืองของเรานี้ ตำรวจคุ้มครองไม่พอ คอยเหตุเป็นสภาพปัจจุบัน กระดมจึงเห็นด้วยทุกประการว่าเป็นการสมควรที่จะต้องคลี่คลายใหม่ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้สุจริตมีโอกาสไว้ในอนาคตให้มีเป็นสามารถเป็นใบพดเป็นได้ สำหรับในประเทศสังคมนิยมนี้ กระดมเชื่อว่าท่านผู้อภิปรายเมื่อก่อนท่านก็คงไม่ประสงค์ให้ย่านเมืองของเราเป็นอย่างนั้น ย่านเมืองของเขาไม่มีเป็นเพราะเหตุว่าเขาปกครองคนละระบบกับเรา คอยเหตุผลต่าง ๆ ที่กล่าวมา กระดมจึงเห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัติทุกประการ และกระดมสงวนสิทธิที่จะได้โดยแย่งท่านที่ไม่เห็นด้วยต่อไปในโอกาสอันสมควรครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอไปเป็นสำคัญของฝ่ายค้านครับ

นายพจน์ ปะปากม : กระดม นายพจน์ ปะปากม ขอประทานกราบเรียนว่า กระดมเห็นว่าไม่ควรจะรับหลักการด้วยเหตุผล ๒ ประการ คือ

ไม่ถูกต้องกับวิธีการบัญญัติกฎหมาย

๒. ไม่ได้ประโยชน์เพิ่มเติมขึ้นมากกว่าที่ไม่แก้ไข

เหตุผลในข้อ ๑. ที่ว่าไม่ถูกต้องตามวิธีการของการบัญญัติกฎหมายนั้นขอให้พิจารณา
 ร่างความมาตรา ๒๒ ที่ผ่านมานี้ ซึ่งมีความว่า ในอนุภาคใหม่ และในอนุภาคใหม่ให้ถือว่า เป็น
 ในอนุภาคที่ให้อาหารขึ้น ก็จะมีนัยว่า ในอนุภาคนั้นเป็นอนุภาคที่ ๒ อย่างคือทั้งมีและทั้ง
 พาไป ที่นี้การที่จะเกิดในอนุภาคขึ้นมาั้น ความหลักที่ร่างกฎหมาย หรือบัญญัติกฎหมายนั้นจะ
 ต้องมีตัวแม่หรือบทบัญญัติว่า การพาออกอาหารขึ้น หรือพาออกอาหารขึ้นนั้นต้องได้รับอนุภาคแม่
 หากร่างแม่ใหม่ เดิมพระราชบัญญัติอาหารขึ้นที่ได้ใช้มาจนถึงปี พ.ศ. ๒๔๕๐ นั้นอาศัยอำนาจ
 ที่ระออกในอนุภาคตามกฎหมายลักษณะอาญา เพราะฉะนั้นในมาตรา ๒๒ เดิมเราจึงตั้งเจ้า-
 พนักงานขึ้นมาว่า ให้เจ้าพนักงานต่อไปนี้ มีอำนาจออกในอนุภาคให้บุคคลมีอาหารขึ้นคิดตัวไป
 ได้ตามความที่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา เพราะฉะนั้นเราก็ต้องไปดูอำนาจที่ให้ไว้
 คือในกฎหมายลักษณะอาญาในปี พ.ศ. ๒๔๕๐ ยังใช้กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๓๕ ข้อ
 สอง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมเมื่อ ร.ศ. ๘๕ เป็นมาตรา ๒ ว่า ผู้ใดถืออาวุธซึ่งอาจทำให้เป็นที่
 หวาดเสียวแก่สาธารณชน หรือมีสารวางพิษไปในถนนทางหลวงหรือที่ประชุมสาธารณชนต่างๆ
 ที่ประชุมสาธารณชนต่าง ๆ โดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานอันชอบด้วยกฎหมายให้พา
 ไปได้ แต่ว่าอำนาจตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติอาหารขึ้นที่จะออกอนุภาคได้นั้น คือได้
 มาจากตามมาตรา ๓๓๕ ข้อสอง ของกฎหมายลักษณะอาญานั้นเอง แต่มาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐
 ได้ยกเลิกประมวลกฎหมายลักษณะอาญาเสียทั้งหมด ให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาแทนมาตรา
 ๓๓๕ ข้อสอง ไม่มีแล้วในประมวลกฎหมายอาญา เพราะฉะนั้นอำนาจที่จะห้ามที่จะให้ออกใน
 อนุภาคที่จะต้องรับอนุภาคนี้จึงไม่มี เมื่อไม่มีหลักหรือไม่มีอำนาจที่จะให้ออกในอนุภาคแล้ว
 ในอนุภาคเจ้าพนักงานก็ออกไม่ได้ เพราะฉะนั้นการที่จะมาแก้ว่าให้ได้รับอนุภาคนั้นเป็นใน
 อนุภาคที่ออกขึ้นในคดียุก็ไม่ใช่เป็นอนุภาคมาได้ เพราะเหตุว่าอำนาจที่จะออกในอนุภาคใน
 มีเสียแล้ว นี่เป็นหลัก นี่เป็นในแง่กฎหมาย ที่มีส่วนที่ว่าไม่มีประโยชน์เพิ่มเติมขึ้นนั้น ก็คือว่า
 ในพระราชบัญญัติอาหารขึ้น คำว่า "มี" หมายความว่า "มีกรรมสิทธิ์หรือมีไว้ในครอบครอง"
 การมีไว้ในครอบครองพระราชบัญญัติอาหารขึ้นไม่ใช่จำกัดไว้เลยว่า มีไว้ในครอบครองนั้นจะ
 มีไว้ที่ไหน สถานที่ใด จะจำกัดตัวมีไว้ในครอบครองเหมือนกัน จะไว้ที่บานที่รด ที่ไหน ก็มี

ในครอบครัวทั้งนั้น การใช้ก็เหมือนกัน ก็ไม่มีในพระราชบัญญัติอาวูซัน เขาห้ามไว้ว่าใช้
 ใต้อย่างไร ไม่ใต้อย่างไร แต่มีกฎหมายอื่นเขาจำกัดไว้ เช่นประมวลกฎหมายอาชญากรรม
 ๕๖๐ มาตรา ๓๗๑ ที่ว่าในสถานที่เหล่านี้ คืออยู่ที่หออาวูซันในเมือง หมู่บ้าน หรือทาง
 สาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควรหรือพาไปในชุมชนตามที่จัดไว้เพิ่มขึ้นเพื่อมัส
 การ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษ ก็แสดงว่ามาตรา ๓๗๑ นี้ แม้จะได้รับ
 อนุญาตให้หนีอาวูซันก็พาไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นการมีไว้ในครอบครัวจะพาไปไม่ได้หรือ นำไป
 ใต้ที่ไหน มันก็สรุปว่านำไปใต้ มีไปใต้ในที่ที่ไม่ต้องห้ามเท่านั้น ที่นี้เมื่อแก่แล้วจะเกิดประ
 โยชนอะไรขึ้นมา ตามมาตรา ๒๒ ที่แก่นักบวชว่า "ทั้งนี้ ภายใต้งับคับพันบัญญัติแห่งประมวล
 กฎหมายอาชญา" ก็หมายความว่าถึงแม้จะว่าใบอนุญาตให้หนี และใช้อาวูซันเป็นใบอนุญาตให้
 พกอาวูซัน แต่ก็ยังพาไปในเมืองในหมู่บ้านในทางสาธารณะไม่ใช่ที่นั่นเอง แล้วไปออกใบ
 อนุญาตให้พกอาวูซันมีประโยชน์อะไรขึ้นมาอีกกว่าเดิม เพราะว่าถ้ามันจะออกจากบ้านไป
 ไหนมันก็จะต้องผ่านทางสาธารณะทั้งนั้น ถ้าหากว่าสมมุติตัวอย่าง ถ้าเราจะออกจากบ้าน
 ของเราไปที่ไหน ซึ่งไม่มีทางสาธารณะและไม่ใช้ในหมู่บ้าน เราก็ไปของอนุญาตพก
 อาวูซันที่ใหม่เลย เพราะฉะนั้นนี่กระผมถึงบอกว่าการที่มาร่างขอแก้ไข นอกจากในคู่มือวิธี
 การของกฎหมายแล้ว และมันก็ไม่มีประโยชน์อะไรเพิ่มขึ้นกว่าที่ไม่แก้ เพราะฉะนั้นกระผม
 จึงเห็นว่าไม่สมควรที่จะรับหลักการ

ประธานวุฒิสภา : ขอเชิญฝ่ายที่จะสนับสนุนทุกคน เสนาจะขอเชิญครับ

นายเสนาะ เอกพจน์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นว่าการพระราชบัญญัติ
 ฉบับนี้สมควรจะต้องรับหลักการ เพราะเหตุใดกระผมจึงมีความเห็นเช่นนั้น ก่อนอื่นทั้งหมด
 กระผมขอประทานกราบเรียนว่า สภานี้เนวาร์จะเป็นสภาที่ หรือสภาเพื่อนเพิ่มสิทธิที่จะคอยให้
 สติแนะนำสำนักงานคือสภาผู้แทนราษฎรก็ตาม แต่ก็ไม่ต้องการของเขาทำไม่ถูก หรืออย่างไร
 คล้าย ๆ คุยว่าให้จริงไปตามถนน ให้ตรงจริงไปตามราง ถ้าปรากฏชัดว่าเขาไม่ทำ
 ปึกแล้ว ไม่ใช่ว่าเราเป็นพี่หรือเป็นเพื่อนหรือเป็นอะไร เราจะไม่ขัดคอเขาตลอดเวลา
 อันนั้นก็ทำให้ความนับถือลดลง กระผมเห็นว่าหากว่ากฎหมายที่เขาแก้กันนี้ไม่ขัดต่อรัฐ
 ธรรมนูญ ไม่ขัดต่อศีลธรรม ไม่ทำให้ประเทศชาติเสียหายแล้วเราก็ควรจะสนับสนุน กระผม

มันไม่จำเป็นที่ใครจะคำนึงถึงคุณที่มีสิทธิอยู่แล้วโดยปริยาย เช่น ผู้ที่อยู่ในเครื่องแบบ เพราะว่า
ว่าเครื่องแบบนั้นเป็นเหตุให้ท่านหาไปไต่โดยไม่ว่างมาก หรือผู้ซึ่งไต่รับสิทธิตามมาตรา ๒๒
แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนอยู่แล้ว คือท่านอธิบดีตำรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดใดคนไหน
แล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไม่เคืองกรอน ประธานไทย กระผมให้ตัวอย่างกระผมเองนี่ก็ไต่รับอนุญาต
ซึ่งไม่เคืองกรอน แต่ทำไมสนับสนุนเพราะกระผมต้องเอา เรื่องของตัวออกไปนี้เป็นหลักสำคัญ
ไม่ว่าที่ไหน ถ้าเอาเรื่องของตัวเข้ามาบนแล้ว เราจะให้ความเห็นที่ไม่เป็นธรรมออกไป
ทันที ที่นี้ผมเสียที่ท่านฝ่ายค้านกำลัง เสนอขึ้นมาในที่นี้ กระผมคิดว่าท่านเขาจากความรู้สึกของ
ท่านปราศจากเรคคอร์ด (record) ทำไมกระผมว่าอย่างนี้ เพราะว่าท่านไม่มี
เรคคอร์ดอย่างเด็ดขาด เพราะในเมืองไทยยังไม่เคยอนุญาตให้คนพาลอาวุธติดตัวไป ถ้า
เคยแล้วเราจะบอกว่าเป็น พ.ศ. นี้ที่ได้เข้า รัฐบาลได้เคยทำ ก็มีอาชญากรเพิ่มขึ้น
อย่างโน่นอย่างนี้แล้วกระผมก็ไม่เถียง ซึ่งมีนักคิดหลักนิติศาสตร์ว่าโลกนี้หมุนรอบตัวเอง
รอบแล้ว ๒๔ ชั่วโมง ถ้าดูบนดาวอากาศต้องเห็น ระยะเวลาที่โดยต้องขึ้นทางตะวันตก และ
ตกทางตะวันออก หรือการที่ใคร เขามีหลักวิชาการจำนวนว่า เมื่อนั้นเมื่อไหร่จะเกิดสุริยุปราคา
จันทรุปราคา อย่างนี้เราเถียงไม่ได้ แล้วความเห็นของท่านนั้นกระผมก็เคารพ แต่กระผม
รู้สึกว่าท่านไม่มีสติ ไม่ใช่หลักวิทยาศาสตร์ เป็นแต่ความคิดส่วนตัวของท่าน ซึ่งกระผมเห็น
ว่ายังเป็นแต่เพียงคาดคะเน ไม่มีเวลาจะผิดหรืออาจจะถูกก็ได้ ที่นี้กระผมรู้สึก
ว่ากฎหมายฉบับนี้นั้นเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับในสิ่งที่ไม่เป็นการผิดศีลธรรม กระผมคิด
แล้วว่าไม่ว่าโดยจะอ้างภาษาฝรั่ง เพราะว่ารู้สึกจะไปตรวจรายงานเขาแล้ว เขาก็ไม่คอย
จะถูก แล้ววิชาการมันก็ต้องพูด ในเรื่องมีอาวุธขึ้นนั้นมันให้หาไปขึ้นเป็น มาลาโปรฮิบิตา
(Mala Prohibita) คือในเนื้อตัวของมันเองมันไม่ได้ผิดอะไรเลย ตั้งแต่โบราณที่เรา
บุกดินเขาก็ต้องมีไว้เพื่อจะไว้ป้องกันตัว ต่อมาเมื่อมีอำนาจในการปกครองเห็นแก่ความสงบ
หรืออะไรขึ้นมา จึงไปบัญญัติซึ่งมันไม่เหมือนมาลาอินเซ (Mala Inse) อันนี้แทน
ละโมภย์ที่หัวเขา ปล้นฆ่าเขา ลักทรัพย์ ผิดลักผิดเมียเขา อย่างนั้นมันเกี่ยวกับศีลธรรม กระผม
ต้องระวังอย่างเด็ดขาดพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่ฉบับนี้ไม่ใช่ มันเป็นเรื่องที่ว่ามีผู้คิดขึ้น
เพราะอาจจะคุ้มครองเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่ามันไม่จำเป็นจะต้องไประมัดระวัง

จนเกินไป ที่มีท่านฝ่ายค้านท่านมากกว่าการที่ปล่อยให้ผู้มีอำนาจเงินแลกร้าไปถวายจะเดือดร้อน
 กระผมจะไม่เอาทั้งหมดจะเอา เฉพาะมาตราที่สำคัญ ๆ ก็เช่นที่ห้ามอวดบุญคุณซึ่ง ไม่มีข้อพิพ
 และรายใด บุคคลซึ่งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง บุคคลซึ่งมีความประพฤติชั่วร้ายหรืออาจจะ
 กระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน เอาเฉพาะ ๓ อันนี้แหละครับ มันเป็น
 การกีดกันกรองอย่างดีที่สุดที่จะอนุญาตให้คนมีอำนาจเงินได้ แกร่วมกับเคลื่อนไหวไม่ไค้กับ
 ไม่ว่างให้ชนชั้นหลักสุตรวิจิตร เราไม่ทำคามันช่วยไม่ได้ เราอย่าเอาช่วยไม่ได้มาใน
 หลักวิชา ในหลักวิชาที่เขาว่างไว้แล้วนี่แหละพวกเหล่านี้อนุญาตไม่ได้ แต่บังคับอนุญาตไป
 มันก็ช่วยไม่ได้ครับ นี่เรากล่าวเขาอนุญาตถูกต้องตามหลักนี้ คือเป็นคนมีอาชีพความประพฤติ
 ไม่มีที่หาเป็นอันขาด ให้คนเหล่านี้ไปก็ไม่เห็นจะเดือดร้อนอะไร เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่า
 การที่อนุญาตไป เราทั้งหมดควมว่าขอรอง บ้านเมืองซึ่งเราก็มั่นหน้าที่จะควบคุม
 การบริหารราชการแผ่นดิน บอกว่าเดี๋ยวนี้เราอนุญาตให้มีการพนันนะ ขอให้ฝ่ายบริหาร
 เป็นหน้าที่ตำรวจหรือฝ่ายที่จะอนุญาตที่ควบคุมกันใหม่มันก็น้อย อย่ายำให้กันแบบที่เรียกว่าอย่าง
 ว่ากันเมื่ออีกเป็นที เขาใจมันช่วยไม่ได้ครับ คราวนี้จะมีมาถึงปัญหาที่ว่ากฎหมายละครับ มาหลัก
 กฎหมายส่วนใหญ่ซึ่งกระผมก็เคารพท่านมากกว่ามาตรา ๒๒ นี้ออกขึ้นมาอย่างไรไม่รู้ เพราะ
 บทบัญญัตินี้ไม่มีคือมาตรา ๘ ไม่มีคำว่า "พา" แต่ทำไม่มีบัญญัติมาตรา ๒๒ อันนี้ในฐานะที่กระผม
 เป็นนักกฎหมาย กระผมต้องเคารพความยิ่งใหญ่ซึ่งฝรั่งเรียกว่าขอบเขตหรือที่ศัพท์เขาเรียก
 (Sovereignty of Parliament) และกึ่งในหลวงท่านทรงลงพระปรมาภิไธยประกาศ
 เป็นกฎหมายแล้ว กระผมไม่อาจจะไปบังคับจำกัดกฎหมายฉบับนี้โดยกระผมคนเดียวมาตรา ๒๒ ของ
 พระราชบัญญัติอำนาจเงินนั้นสมบูรณ์แล้ว กระผมเคารพข้อจนกว่ากระผมจะตายจากโลกนี้ไปก็
 นี้มีพระเจ้านั่งเดี่ยวเท่านั้นว่าทำให้ บุคคลตอบไม่ ก็ อธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ว่าราชการ
 จังหวัด มีอำนาจที่จะออกใบอนุญาตพักอาศัยไปขายไปเลยก็กฎหมายลักษณะอาญา ท่านก็เลย
 ไปปรับแปลเอาว่ามันเลิกไปแล้ว กระผมขออำนาจมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติให้ไปประมวล
 กฎหมายอาญานี้ ๒๔๘๕ ต้องอ่านครับ เดี่ยวมันจะฉีกไป ว่าอย่างนั้นละครับ มาตรา ๘ นะครับ
 "เมื่อมีประมวลกฎหมายอาญาได้ร่างขึ้นแล้วบทบัญญัติแห่งกฎหมายในข้อถึงกฎหมายลักษณะอาญา
 หรือข้อถึงบทบัญญัติแห่งกฎหมายลักษณะอาญา ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นมาถึงประมวล
 กฎหมายอาญาหรือบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาในมาตราที่เกี่ยว เช่นเดียวกันแล้ว

แต่กรณีนี้" กระผมจึงมีความรู้สึกความเห็นของกระผมว่า คำว่า กฎหมายลักษณะอาชญาใน มาตรา ๒๒ ที่เขียนนี้ต้องแปรสภาพเป็นประมวลกฎหมายอาญา เมื่อแปรสภาพเป็นประมวล กฎหมายอาญาเช่นนี้กฎหมายความว่ามิอำนาจออกอนุวัติโทษมันได้ ภายใต้ประมวลกฎหมาย อาชญา ที่เป็นประมวลกฎหมายอาชญาตามมาตราใหม่กับมาตรา ๓๗๑ ที่ท่านกล่าวกันมาแล้วว่า ห้ามมิ ให้ผู้ใดพาอาชญาไปไปในที่สาธารณะ หรือที่ประชุมชน หรือเพื่อในที่เขามีสถการ เหล่านี้เป็น ต้น มาตรา ๓๗๑ มันก็ยังคงมีอยู่ ที่นี้ถูกแล้ว มันก็กฎหมายที่กระผมเคารพพาดหมอกว่าท่านจะ พาไปละ ไม่เห็นห้ามที่ เป็นตัวอาชญาเอาไปในที่ทางสาธารณะ อ้อเอาไปในที่เขากลับ ประชุม มีสถการหรือประชุมก็เป็นแล้วกัน อันนี้ก็มันเสียงครึกกักกฎหมายมีมากมายทีเดียวว่า ฉันทฎกกฎหมาย จะระยอมละ แต่กระผมไม่เคยเสี่ยงกับคน ๓ ประเภท ตำรวจ หมอ เมลควัว คริบ เพราะอย่างน้อยที่สุดเขาเชิญไปสถานีตำรวจเสียแล้วกว่าเราจะชนะคดีก็แน่ เพราะ ฉะนั้นเราก็ต้องสันนิษฐานว่า นี่เขาต้องห้าม เพราะมาตรา ๒๒ มีไว้แล้วยังไม่เลิก เพราะ ฉะนั้นกระผมเห็นว่ามาตรานี้มันยังใช้อยู่ เพราะฉะนั้นถ้าเราขึ้นไปโดย ไม่ได้มีอนุชาติ เราก็มหวังที่ตำรวจท่านจะเชิญไป อันนี้มันจริงไม่ - ปลอดกษ เพราะฉะนั้น ผู้แทนราษฎรนี้ คริบ จริง เขาไม่เรียกผู้แทนราษฎร แต่ว่าเขามีกฎหมายมากมายคริบ ออกเคอร์ก็ แยะ กระผมคิดว่าเขาที่จะต้องมีความรอบคอบไม่น้อยกว่าเรา กระผมคิดว่าอย่างนั้นมันจึง ผ่านมา เขาคงนึกแล้ว ที่ไม่มีผู้ทว่าน่าห่วงใยในัจจุบันนี้ ถ้าอะอะ ถ้าไม่มีนึกแล้วไป แต่ถามมีขึ้นแล้ว แก่เด็กมันศาลโหระ แก่จะใช้ นั่นเป็นคน ๆ คริบ ไม่ใช่ทั่วไป ถึงแม้ว่า จะไม่มีพาอาชญาไป แต่ถ้าวจะใช้อย่างอื่นแทนก็ ซึ่งแก่โหระ มันช่วยไม่ได้ คนเรานี้ เขามอกล่าวถึงความโกรธเสียแล้วสติไม่มี ทำได้ทุกอย่าง เพราะฉะนั้น กระผมเห็นว่าอย่า ไปห่วงใยเลขคริบ ก็หมายความว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ กระผมยอมรับกับท่านฝ่ายสขนิษสนที่ท่าน ว่าทุกวันนี้สังคมมันแปรสภาพไปจริง ๆ ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งท่านมอกล่าวมันเลยล้มหมดแล้วเวลานี้ไม่ ว่าไปที่ไหน กระผมเองนี่เรียนต้องเอาเรื่องส่วนตัว เพราะเรื่องอย่างนี้ไปอาจชาวบ้านไม่ ได้คริบ จะทว่ากระผมผิดมารยาท ก็ขอยอมรับ กระผมทิวกระเป่าจากศาลฎีกาเมื่อครั้งรับ ราชการไปที่หทัยลิกคอนวีเนียนซ์. (public convenience) หรือ เจนเติลเมน (gentlemen)ไม่คริบ แล้วทิวกระเป่าเจมส์นอนด์ เป็นห่วงว่าเกี่ยวจะถูกก็ เกี่ยว้วยร้าย

จะนึกว่าเดาเดาจากไหน และเดี๋ยวนี้เวลาขึ้นรถแล้วมันก็กระดกไป นั้งไป พอใคร
 เรียกเข้ามา นึกว่าเดี๋ยวรถจะสายสรว้อย นี้อยู่ในระหว่างที่ตัวกวาดไปเขตเลย แต่กรั้น
 จะเอาเงินไปเดี๋ยวถูกปรับ เหล้ามันเป็นต้น แล้วเวลาพวกเรารอบครัวไป เมื่อมีผู้ร้ายขึ้นเราก็มัก
 มือเฉย ๆ แล้วจะทำอย่างไร ถ้าหากว่าบังเอิญ สถานีจะมีความเมตตา จะมีความกรุณาจะ
 มีความเห็นใจ ยอมอนุมัติให้พระราชบัญญัตินั้นผ่านไป เราก็จะมีไป อย่างน้อยบรรดาอัยการ
 ทั้งหลาย แก่ก็จะพิชิต (Presume) ว่า เออเดี๋ยวนี้ไม่ใช่เฉพาะพวกคณะพวกขวามัน
 เขามันแล้ว เราก็คงจะระวัง อย่างน้อยมันก็จะป้องกันทั้งใจได้ อีกอันหนึ่ง กระดม
 กราบเรียนว่า จริตสูงเมื่ออีกสี่ห้าตามกฎหมายที่จะมีขึ้นยังไม่เห็นด้วยได้ครับ กระดม
 ไม่เจียง มาตรา ๑๒๐ แต่ไปรอกฎให้ที่ครับ เพียง ๑๒๐ วันเท่านั้น คือ ๒ เดือน เขาทำ
 อะไรไม่ใคร่มี ไม่ใช่ห้ามเด็ดขาด เพราะฉะนั้นเมื่อเราจะยังไม่ได้เด็ดขาดแล้ว เป็นความ
 ประสงค์แปลว่าสองสมัยแล้ว สมัยที่สาม เกล้านกระหม่อมไปรอกฎ ๆ ในทั้งสถานีที่มี
 แห่งชาติ ก็มีที่คิดอย่างนั้นแล้ว แต่บังเอิญไปอย่างไรกระดมไม่อาจจะพูด บัดนี้เรามี
 ความคิดเช่นนี้อีก เราขึ้นไปยังมีกระดมไม่เจียง กระดมอาจจะแพ้ครับ แต่ว่าถ้าเราชนะ
 เขา อย่างน้อยเขายอมไม่ได้ ก็คือหมายความว่า เพียงแค่ ๑๒๐ วัน มันไม่ใช่เด็ดขาด
 เด็ดขาดกระดมก็เอาด้วย เพราะฉะนั้นก็กราบเรียนว่าขอให้คิดถึงหลักอันนี้ด้วยครับ
 เพราะฉะนั้นกระดมก็ไม่อะไรนอกจากว่าในที่สุดนี้กระดมมีความเห็นว่าควรที่จะรับหลักการ
 ส่วนเมื่อรับหลักการแล้ว เราเห็นว่า มันหิวเราต้องรับประทานข้าว แต่ควรที่จะรับประทาน
 ข้าวเพิ่มร่วมกับประทานข้าวในจานหรือมีหรือมีโต๊ะแต่งตัว กินเชอร์แฉกเกต
 (Dinner Jacket) อะไรส่วนตัวว่ากินที่หลังครับ อันนี้ขออย่าห่วง หลักการ
 ก็ควรให้เขา ขอพระคุณมากครับ กระดมกราบเรียนเพียงแค่นี้ก่อน

นายวินัย ทองลงยา : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระดม วินัย ทองลงยา
 กระดมก็ขอประทานแสดงความเห็นต่อท่านประธานและเพื่อนสมาชิกในที่ประชุมนี้ว่าการ
 แก้ไขกฎหมายใด ๆ ขึ้นอยู่กับนโยบายของฝ่ายบริหารว่าจำเป็นต้องแก้หรือไม่ เป้าหมายของ
 เราที่จะพิจารณาในที่นี้ก็คือว่าจำเป็นหรือไม่ที่จะต้องแก้ไขมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติ
 อาวุธปืนเงินที่สภาผู้แทนได้ยกวางมาแล้ว กระดมเห็นว่าไม่มีความจำเป็นอย่างไรที่จะ



LIART

ต้องมาแก้ไขมาตรา ๒๒ ทั้งที่ได้ผ่านสภานิติบัญญัติแล้ว โดยเมื่อเหตุผลดังกล่าวคือไป
 นั้นครับ ตามเหตุผลที่ได้ให้ไว้ในบันทึกหลักการและเหตุผลเขามองว่า "เพื่อเปิดโอกาสให้
 บุคคลอื่นได้รับอนุญาตให้ใหม่และใช้อาวุธปืนโดยชอบด้วยกฎหมายเสียแล้ว มีสิทธิพกอาวุธปืนติดตัว
 ไปภายใต้บังคับห้ามประมวลกฎหมายอาญาเพื่อป้องกันตนเองและทรัพย์สิน จากการกระทำของเหล่า
 อาชญากรที่มีอาวุธร้ายแรงซึ่งมีปรากฏอยู่ดาษดื่นในปัจจุบัน จึงมีความจำเป็นต้องตราว่า
 พระราชบัญญัติฉบับนี้" เราก็คงพิจารณาถึงที่กระผมกราบเรียนแล้วว่าจำเป็นหรือไม่ที่จะต้อง
 แก้ กระผมเห็นว่าไม่จำเป็นก็เพราะมีเหตุผลที่จะประธานกรรมาธิการซึ่งอยู่ในนี้ คือว่า
ความมาตรา ๒๒ ที่แก้แล้วนั้นครับ เขามองว่า "ใบอนุญาตให้ใหม่ และใช้อาวุธปืนให้ถือว่าเป็น
 ใบอนุญาตให้บุคคลพกอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนติดตัวไปได้ ทั้งนี้ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่ง
 ประมวลกฎหมายอาญา" ภายใต้บังคับแห่งประมวลกฎหมายอาญานี้ก็คือมาตรา ๓๓๖ นั้นเอง
 ซึ่งที่ประชุมท่านที่อยู่ทุกคนเห็นตรงกัน เราก็คงคิดว่า มาตรา ๓๓๖ นี้ เขามีบัญญัติ
 อย่างไร เขามีบัญญัติว่า ถ้าเราจะพกอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดย
 เปิดเผย หรือไม่มีเหตุสมควรไม่ได้ หรือพาไปในที่ชุมนุมชนที่จัดขึ้นเพื่ออันมิชอบ การรื่นเริง
 หรือการอื่นใดไม่ได้ เป็นความผิดทั้งสิ้น ซึ่งมีความหมายแสดงอยู่ในตัวว่า ถ้าเราถือมีค้าย
 ใส่ถุงหุ้มห่อมิดชิด หรือเราพกปืนที่มีเครื่องหมายทะเบียนในตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนไป
 สถานที่ทั้ง ๔ แห่ง ดังกล่าวนั้นโดยปกปิดมิดชิดไม่เปิดเผย หรือถือตามหรือยื่นดังกล่าวนั้นโดย
 เปิดเผยก็ตาม แต่เรามีเหตุสมควรที่จะพาไปได้ เช่นอย่างว่าเราก็คงพาไปเพื่อไปศึกษา
 หรือถือปืนวิ่งทะเลาะทะเลาะออกไปเพื่อจะไปช่วยพวกเราที่ถูกรัง อย่างนี้ไม่มีความผิดตามประ
 มวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓๖ ทั้งนี้โดยไม่ต้องคำนึงด้วยว่าเรามีใบอนุญาต ให้พกปืนติดตัว
 ไปได้หรือไม่จำเป็นเลยนะครับ เพราะฉะนั้น ที่ท่านสมาชิกคนที่แล้วคนหลังสุดที่บอกว่า
 ตามมาตรา ๓๓๖ นี้ว่าเรามีปืนไป พานินไปโดยมีใบอนุญาตให้พกติดตัวตามที่ได้อ่านมาตรา ๒๒
 นี้แล้ว เราจึงไม่มีความผิด แต่ถ้าไม่มีใบอนุญาตจึงมีความผิดนะ กระผมต้องขอประธานคัด
 คำนวณว่า เป็นความเข้าใจของกฎหมายที่ผิดพลาดอย่างยิ่ง เพราะว่ามาตรา ๓๓๖ นี้เขาไม่ได้
 บอกเลยว่าต้องรับใบอนุญาตให้พกปืนติดตัวหรือไม่ต้องพกปืนติดตัว ที่นี้ห้ามเหตุใดการพานิน
 ที่ชอบด้วยกฎหมายไปโดยไม่เปิดเผยหรือโดยมีเหตุสมควร ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใบอนุญาตให้มีปืน

คิดตัวไม่ไต่จึงไม่ผิดมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติอาวูชินก่อนที่มีการแก้ไขนี้ ก็เพราะเหตุว่าการไม่มีใบอนุญาตให้เป็นคดีความมาตรา ๒๒ นี้ ไม่มีบทกำหนดความผิดหรือโทษไว้เลยตามหมวด ๖ ว่ากำหนดโทษท้ายพระราชบัญญัติอาวูชินนี้ ไม่มีนะครับ ข้อนี้เพื่อนนักกฎหมายด้วยกันคงจะเข้าใจดีว่า การที่ศาลจะลงโทษคนใดนะ ต้องมีบทบัญญัติกำหนดเป็นความผิด และกำหนดโทษไว้ด้วย มิฉะนั้นลงโทษเขาไม่ได้ เพราะฉะนั้น ท่านที่ไม่ใช่ นักกฎหมายก็คงจะเข้าใจได้ทันทีเหมือนกันว่า อาวู ถ้ามันเป็นของมันนั้นเราก็กไม่มีความผิดก็ถึงแม้ว่าเราจะไม่มีใบอนุญาตให้พนักงานก็ตามเถอะ ถ้าเราพบบินไปโดยไม่เปิดเผยหรือโดยมีเหตุสมควรถึงแม้จะเปิดเผยก็ตาม เราก็กไม่มีผิดตามมาตรา ๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญาเลย เหตุที่มันเป็นอย่างนี้ก็เพราะว่าเมื่อเราไม่มีความผิดตาม พระราชบัญญัติอาวูชินตามมาตรา ๒๒ อยางไรแล้วมันเป็นเหตุผลการแรกเลยที่แสดงว่าเราไม่จำเป็นต้องแก้มาตรา ๒๒ ของพระราชบัญญัติอาวูชินนี้ ำ เป็นนอยางยิ่ง คงไว้ตามเดิม หรือจะยกเลิกไปเลยทั้งหมด ไม่แก้ไขเพิ่มเติ่มขอความใหม่ เราก็กทำได้ นี่เป็นเหตุผลการแรกประการที่ ๒ ขอใ้ทูลพระราชบัญญัติอาวูชิน ำ มาตรา ๒๒ นะครับ เขามบัญญัติให้เจ้าพนักงานต่อไปเมื่อมาออกใบอนุญาตใหญ่ก็จะมีอาวูชินคิดตัวไปไ้ก็ตามความที่บัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา นั่นก็คือกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ มาตรา ๓๓๕ (๒) บังได้แก้ไขเมื่อปี ร.ศ. ๑๒๘ มีใจความเกี่ยวกับมัน เอาเฉพาะเป็นนะครับ เพราะว่านั่นก็มีอาวูช้อย เอา เฉพาะเป็นก็หมายความว่าผู้ใดถือป็นซึ่งเป็นที่หวาดเสียวแก่สาธารณชน หรือมีป็นพาไปในถนนทางหลวง หรือที่ประชุมชนสาธารณะต่าง ๆ โ้ดนี้มีไ้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานอันชอบด้วยกฎหมายให้พาไปไ้ ความนี้กระทำความผิด ตรงนี้ไ้ร่ละสังเกตุไ้ที่นะครับว่ากฎหมายอาญาเก่ามาตรา ๓๓๕ (๒) นี้มีความหมายอยู่ในตัวเลยว่ ถ้าเรไ้ไ้รับอนุญาตให้พาไปนั้นคิดตัวไปไ้ เราจะไม่มีความผิดเลย ในขณะที่กฎหมายเก่า ก็กฎหมายอาญาเก่ามาตรา ๓๓๕ (๒) ทั้ง ๆ ที่เราก็กเป็นนอยางเปิดเผยโดยไม่มีเหตุสมควร ไปในถนนทางหลวงหรือที่ประชุมชนสาธารณะต่าง ๆ ก็ก็ตาม ถ้าเรไม่มีใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓๕ (๒) เราไ้ผิดมาตรานั้น หรืออีกนัยหนึ่งถ้าเราก็กป็นหรือพบบินไปไ้ในถนนทางหลวงหรือที่ประชุมชนสาธารณะต่าง ๆ ไ้ว่จะโดยปกปิดหรือเปิดเผยสมควรอยางไรก็ตาม ก็จะต้อง



ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานอันชอบด้วยกฎหมายให้พาไปก็ได้ มิฉะนั้นมีความผิด ด้วยเหตุนี้
 ละกรับ ด้วยเหตุที่กฎหมายอาญาเก่ามาตรา ๓๓๕ (๒) เขาบอกว่าการพาเป็นติดตัวไปใน
 สถานที่ต่าง ๆ จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานอันชอบด้วยกฎหมาย ให้พาไปโดยมี
 พระราชบัญญัติอาวรูบีน ๆ มาตรา ๒๒ เขาจึงต้องบงไว้ว่าเจ้าพนักงานอันชอบด้วยกฎหมาย
 ที่จะมีอำนาจอนุญาตให้มิเป็นติดตัวไปไหน เป็นใครก็คืออธิบดีกรมตำรวจหรือเจ้าหลวงประจำ
 จังหวัดซึ่งเรียกใหม่ว่าผู้ว่าการจังหวัดแล้วแต่กรณีนั่นเองที่ถ้าเราหันไปดูพระราชบัญญัติ
 อาวรูบีน ๆ พ.ศ. ๒๔๕๐ รวมตลอดทุกฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติมตลอดมา เราจะเห็นได้ว่า
 พระราชบัญญัติอาวรูบีน ๆ เหล่านั้นไม่มีที่ใดเลยที่ห้ามมิให้ผู้ใดมิเป็นติดตัว เว้นแต่จะได้รับ
 อนุญาตจากเจ้าพนักงาน ไม่มีนะครับ พระราชบัญญัติอาวรูบีน ๆ ทุกฉบับไม่มีเลย ว่าห้าม
 พาเป็นติดตัว มิฉะนั้นมีความผิด ไม่มี มีแต่มาตรา ๗ มาตรา ๗ เขาบอกว่าห้ามมิให้ผู้ใด
 ฆ้อง มี ไซ่ สิ่ง หรือนำเข้าซึ่งอาวรูบีน และเครื่องกระสุนปืน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตนาย
 ทะเบียนทองที่ รวม ๒ ข้อนี้เท่านั้น ซึ่งถ้าผู้ใดฝ่าฝืนมีความผิดที่เพราะ เหตุที่พระราชบัญญัติ
 อาวรูบีน ๆ ไม่มีบทห้ามผู้ใดมิเป็นติดตัวแล้วมีความผิดนั่นเอง ผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๒ คือ ไม่ขอ
 รับใบอนุญาตให้มิเป็นติดตัว จึงไม่มีความผิดและโทษแต่ไปมีความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา
 เก่ามาตรา ๓๓๕ (๒) ในฐานะที่มีได้รับอนุญาตให้พาเป็นไปไม่ได้ แต่กรณีนี้เราต้องระวังนะ
 ครับว่ากฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๓๕ (๒) โยกเล็กสิ้นไปแล้ว ทำไมเขาจึงยกเล็ก
 เราต้องคนควหาเหตุผลว่าทำไมเขาเล็ก เขาเล็กก็เพราะ เหตุว่าเขาเห็นความไม่เป็น
 ธรรมของกฎหมายเก่ามาตรา ๓๓๕ (๒) ที่ได้รับอนุญาตให้พาเป็นไปไม่ได้แล้วจะพาไปโดยเปิด
 เผยหรือไม่มีเหตุผลควรที่จะหาไปในสถานที่ต่าง ๆ อย่างไรแล้ว ก็ยังมีความผิดทั้งสิ้น
 ตรงกันข้ามถ้าพาไปโดยปกปิดซิดหรือมีเหตุผลควร กลับจะกลายเป็นว่าเราไม่ได้
 รับใบอนุญาตให้พาเป็นตามมาตรา ๒๒ เราจะกลายเป็นมีความผิด แต่นั่นมันเป็นความผิดตาม
 กฎหมายเก่า ซึ่งเรายกเลิกไปแล้ว เพราะเหตุนี้เองไปประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๓๖
 เขาจึงตัดข้อความที่ว่า ต้องได้รับอนุญาตให้พาไปหรือให้มิเป็นติดตัวไปนั้นออกเสีย โดยบัญญัติ
 ความว่า ถ้าพาอาวรูบีนหรือพาเป็นไปไปในสถานที่เช่นนั้นโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุผลควร เป็น
 ความผิดทั้งสิ้น ตรงกันข้ามทั้งนี้โดยไม่ต้องคำนึงจะรับว่ามีใบอนุญาตให้พกหรือไม่มีใบว่านึ่ง



เสย มาตรา ๓๗๖ เจ้ามัญญูตีไว้เขาในค่านึงถึงซอรับในอนนุชาติโททกป็นตึกคัวไปเพราะเขา
 คัดทิ้งไปแล้ว ตรงกันข้ามตาคากันไปโดยไมเบิกเสย หรือมีเหตุลสมควร ถ้าเราพาทันไป
 โดยไมเบิกเสยปกปนิคคิทธิหรือมีเหตุลสมควร คือถ้าเบิกเสยก็ตามแต่ถ้ามีเหตุลสมควร เราก็
 ไมมีความผิดตามมาตรา ๓๗๖ โดยไมจำต้องไครับในอนนุชาติใหม่ป็นตึกคัวตามพระราชบัญญัติ
 อารูฐป็น มาตรา ๒๒ ซึ่งออกมาตามกฎหมายเกา มาตรา ๓๓๕ ซอ ๒ อยางไรเสย เมื่อ
 มันป็นเจนนการจะแกไขพระราชบัญญัติอารูฐป็นมาตรา ๒๒ จึงไมมีเหตุความจำป็นที่จะแก
 ตามที่ไคให้เหตุผลไว้ในบันทึกวางนี้ เพราะมาตรา ๒๒ ไมมีบทกำหนดความผิดและโทษเสย
 แลวตั้งแกไขประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๗๖ คือเราจะมิในอนนุชาติใหม่ป็นตึกคัวหรือไม
 ก็ตาม ไมจับูบนี้เราไมมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๗๖ เว้นแต่ในกรณี
 เดียว เราพาทันไปโดยเบิกเสยหรือไมมีเหตุลสมควรเราจึงจะมีความผิด ไมเกี่ยวของกับ
 ในอนนุชาติให้คึกคัวหรือไมอยางไรเสยมันป็นอยางนั้นกระหมอลยมันป็นในความถูกต้องของข้อ
 กฎหมายนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงไมต้องไปป็นห่วงวากันคึ ไรไมมีในอนนุชาติที่ชอวยกฎหมาย
 คึกคัว แลวกัทกป็นออกนอกบ้านไป จะไปเสยเปรียบคนร้ายที่มีในคดีที่ชอวยกฎหมาย
 เหมือนกันคึกคัวไปไค ซอนักกระหมอลยความว่าถ้าป็นป็นเดือน หรือป็นไมมีทะเลป็นป็นตาม
 กฎหมายละก็ไมวากันร้ายหรือคนกัระรับ ต้องมีความผิด ถ้ามีไว้ในครอบครอง โดยไมไค
 รับอนนุชาติ มันอนนุชาติไมไคป็นเดือนละก็รับ มีไว้ในครอบครองละก็ไมไว้ในบ้านหรือนอกบ้าน
 ป็นความผิดตามพระราชบัญญัติอารูฐป็นมาตรา ๑ ควกับทั้งสิ้นพันชอให้เรอาอนนุชาติมาตรา
 ๒๒ ที่แกไขแลวอีกทีไอจะ เจ้ามัญญูตีตอนันเราบอกวาทันในอนนุชาติใหม่ และใหอารูฐป็น
 และแกไขกรณีสนันที่ออกให้ตามความในพระราชบัญญัตินี้ โปรดควาที่ออกให้ตามความใน
 พระราชบัญญัตินะคือมาตราไหน ถากแลวเราก็จะเห็นไคว่าคือตามมาตรา ๑ มันเองที่ห้าม
 ท้า ห้ามชอ ห้ามมี ห้ามสิ่งหรือนำเขา เว้นแต่จะไครับอนนุชาติ เมื่อไครับอนนุชาติใหม่และไค
 ป็นแลว พระราชบัญญัติอารูฐป็นเขาไมไคบอกวาทันเหนะครึบว่าใหม่มัน และไคป็นไคแต่ใน
 บ้าน จะเอาป็นชอไปป็นนอกบ้านไมไค เขาไมไคบอกเขาไมไคห้าม เพราะวาทันการไค
 ป็นเมื่อไครับอนนุชาติใหม่และไคแลวละก็เราจะไคที่ไหนก็ไค ถากการไคนี้ผิดคองตามมาตรา
 ๓๗๖ คือพาทันไปโดยไมเบิกเสย ปกปนิคคิทธิหรือไคมีเหตุลสมควร ถึงแมจะเบิกเสยเราก็



ไม่มีความผิด เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ข้อกฎหมายมันเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น มันจึงไม่มีเหตุ
ความจำเป็นอย่างไรที่จะมาแก้มาตรา ๒๒ นี้เป็นอย่างอื่นไปว่า ในอนุสัญญาใหม่และใช้อาชู
บั้นนั้น ใกล้เคียงว่าให้บุคคลพลบไปโต นกก็ยังมิชอบแม้จะครบว่า ทั้งนี้ของภายในบังคับแห่ง
ประมวลกฎหมายอาญา เขาไม่ได้ตั้งเพราะเขาว่ามาตรา ๓๗๑ ยังมีอยู่เหมือนกัน เป็นอย่างนี้
เมื่อข้อกฎหมายทั้งหลายมันเป็นอย่างนี้เราก็จะไปเห็นได้เลยว่านโยบายความจำเป็นที่จะยก
นี้ไม่มี กระผมไม่โต้แย้งสำหรับในเรื่องนโยบายหรือความสมควรจะแก้หรือไม่แก้ กระผม
เห็นด้วยทั้งท่านที่ฝ่ายเห็นว่าไม่ควรจะแก้ และบางข้อของท่านที่ว่าควรจะแก้ แต่ว่าปัญหา
สำคัญมันอยู่ที่ว่าจำเป็นจะต้องแก้ไหม มาตรา ๒๒ นี้จำเป็นไหม กระผมยืนยันเลยนะครบว่า
เวลานี้เราพาเข้าไปไทยปกติมีคดีในถนนทางหลวงหรือโดยมีเหตุผลสมควร ถ้อยทีทะเล
ทะเลออกไปนี้ ไม่ปกตินี้ เราไม่มีความผิดครบโดยไม่ต้องไปจำเนียงถึงอนุสัญญาให้หกเป็น
คดีแล้ว ไม่ต้องคำนึงเลย นี่เป็นความมุ่งหมายใหญ่ยิ่งและความสำคัญยิ่งของ ประมวล
กฎหมายอาญามาตรา ๓๗๑ ซึ่งมีที่กระผมทราบว่าตำรวจท้องที่เข้าใจถึงข้อกฎหมายของ
มาตรา ๒๒ และเมื่อเป็นอย่างนี้ มาตรา ๒๒ ที่บอกว่า ให้เจ้าหน้าที่งาน และผู้มีอำนาจต่อไปนี้
มีอำนาจออกใบอนุญาตให้หกเป็นคดีได้ จึงไม่จำเป็น และอีกอย่างหนึ่งอนุสัญญาใหม่ และ
ใช้อาชูบั้นนะครบ ตามพระราชบัญญัติอาชูบั้น ๆ มาตรา ๒๓ บอกว่า ให้มีโทษตลอดเวลาที่
เป็นเจ้าของบั้น แต่ใบอนุญาตให้หกเป็นคดีกลับบอกว่าให้มีระยะเวลาเพียง ๑ ปี กระผม
เห็นว่าถ้าแก้มาตรา ๒๒ นี้ต้องไปแก้มาตรา ๒๓ (๑) ด้วย เพราะมันแย้งกับอนุสัญญาให้
และใช้อาชูบั้นที่มีโทษตลอดเวลาที่เจ้าของบั้น ไม่ใช่ไม่มีโทษ ๑ ปี ตามมาตรา ๒๓
ข้อ ๑ ซึ่งบางท่านอาจจะยังไม่ไปดูถึงมาตรา ๒๓ ข้อ ๑ ก็ได้ มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ
คุณารุทสองก็ได้ ถ้ามีพระราชบัญญัติอาชูบั้น ๆ เป็นอย่างนี้รับพระราชบัญญัติอาชูบั้น
มาตรา ๒๓ (๑) เขาบอกว่า ในอนุสัญญาให้หกเป็นคดีว่ามีกำหนดเพียงปีเดียวแหละครบ มี
กำหนดแค่นั้นเอง ซึ่งเมื่อเป็นอย่างนี้ไม่จำเป็นครบ เราจะยกเลิกมาตรา ๒๒ เลยก็ได้
แล้วก็เลิกมาตรา ๒๓ (๑) เสียด้วย หรือถ้าเราไม่ยกเลิกเราจะปล่อยทิ้งไว้อย่างนี้ก็ได้
เกิดผลเสียหายอะไรแก่ผู้ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้หกเป็น เพราะเหตุว่าไม่มีความผิดตาม
มาตรา ๓๗๑ ถ้าเรามีผู้ติดตามนั้นโดยครบถ้วน คือพาเข้าไปไทยปกติมีคดี หรือโดยมีเหตุ



LIRT

ผสมสควร ถึงแม้จะเปิดเผยไม่ชัดครับ ไม่ต้องการไปถึงใบอนุญาตให้พบก็ตาม มาตรา ๒๒ และที่กระผมขอซักก็ออกมาตรา ๒๒ นี้ไม่ใช่บทกำหนดความผิด ผู้ใดฝ่าฝืน มาตรา ๒๒ ของพระราชบัญญัติอาวฐเป็น ๆ นั่นก่อนจะแก้ไขนั้นครับ ไม่มีความผิดครับ ตามพระราชบัญญัติอาวฐเป็น ๆ ไม่มีเลย เหตุที่ไม่ผิดก็เพราะว่าไม่มีโทษเอาตามกฎหมายเก่า แต่เมื่อกฎหมายเก่ายกเลิกแล้วมาใช้ใหม่ ความจำเป็นนั้นก็หมดไป ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ผู้สนับสนุนอีกใหม่ครับ เชิญคุณเดม

นายเดม สวัสดิ์ : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกวุฒิสภาเกียรติคุณได้ฟังคำอธิบายของท่านสมาชิกวุฒิสภาซึ่งต่างก็เป็นพยานและก็เป็นผู้พิพากษาไม่ใช่ผู้พิพากษาเล็ก ๆ ผู้พิพากษาผู้ใหญ่ ฟังดูแล้วก็มีทั้งฝ่ายค้าน และฝ่ายสนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้ กระผมจะขอกราบเรียนว่า ท่านสมาชิกวุฒิสภาส่วนใหญ่ จริงอยู่ ถึงแม้ว่าท่านจะไม่ไ้เป็นนักกฎหมายแต่กฎหมายว่าทุกคนต้องรู้กฎหมาย ที่นเรามาพิเคราะห์หลังว่า ท่านผู้พิพากษาและท่านนักกฎหมายที่พยามแสวงงเข้าใจไม่ตรงกัน เลยโดยข้อสำคัญขอพูดไว้ก่อนเสีย เพราะว่าก่อนที่จะยกประวัติขึ้นมาตรา ๓๑๖ นี้แหละ ท่านผู้พิพากษาซึ่งเป็นศาลฎีกาคอยตามมาแล้วยังโต้เถียงกันว่า มาตรา ๓๑๖ ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องการพาอาวฐไปนั้น หากว่ามีใบอนุญาตแล้วความที่แก้ไขนั้นจะได้รับการยกเว้นใหม่ จะไ้ความคุ้มครองใหม่ ขอเรียนว่า ท่านผู้พิพากษาท่านหนึ่งบอกว่า เมื่อมีมติร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายขึ้นก็ไม่คุ้มครองโดยท่านเข้าใจว่า มาตรา ๓๑๖ นั้นมีอนุญาตให้พาไปไ้เลย ถ้าเราอ่านตัวบทจริง ๆ แล้ว จะเห็นได้ชัดเลยว่าความมาตรา ๓๑๖ ของแบบเป็นอย่างไรครับ "ผู้ใดพาอาวฐไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยเปิดเผย" แล้วก็บอก "หรือโดยไม่มีเหตุอันสมควร" อย่างนี้จริงเป็นประเภทหนึ่ง หรืออีกว่า "หรือพาไปในชนบทที่ไ้จัดให้ขึ้นเพื่อมีสัตว์ การวิ่งเร่ หรือการอื่นใด" นี้อย่างนี้ถึงแม้มีใบอนุญาตก็ตาม ถือว่าผิด แต่ถ้าหากว่ามีใบอนุญาตแล้วหากโดยมิคิดแล้วก็ตามก็ไม่มีเหตุอันสมควร จริงอยู่กฎหมายคุ้มครองครับ ที่แม่แต่เรื่องอย่างนี้ยังไม่เคยเป็นคดีไปศาลฎีกา มีแต่ว่าเรื่องอื่น คือนักฎีกาที่ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๕ และฎีกาที่ พ.ศ. ๒๕๐๕ พุดแต่เรื่องอื่นนี่ เพราะเป็นนี่เป็นข้อสำคัญกระผมเรียนประต้อมการนี้ว่าเมื่อครั้งที่กระผมอยู่หัว เมืองตั้งแต่เป็นอัยการจนกระทั่งเป็นผู้พิพากษาในแต่ละ เคยมีคดีตั้งแต่นี้



ใช้ประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ นั้น เขามีการห้ามไม่ให้ถืออาวุธขึ้น หรือ
 ศาสตราวุธไปในที่สาธารณะ หรือในที่ประชุมต่าง ๆ เว้นไว้แต่ได้รับอนุญาตจากพนักงาน
 เจ้าหน้าที่ คือตามมาตรา ๓๓๕ (๒) แล้วก็ตามมาเมื่อมีพระราชบัญญัติอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๕๐
 ก็มีกำหนดขึ้นตามมาตรา ๒๒ ว่าให้เจ้าหน้าที่งานผู้ให้อนุญาต น้อยกว่าในจังหวัดพระนครและ
 ธนบุรีก็มีข้อบังคับกรมตำรวจ ส่วนต่างจังหวัดก็คือข้าหลวงประจำจังหวัดเฉพาะในเขตจังหวัด
 นั้น ๆ แต่ทั้งนี้ก็เพื่อการพกพาไปเนื่องจากว่ามีกรจับ มีการเอาไปสอบสวน โดยที่เรียกว่า
 ขอโทษเถอะ เจ้าพนักงานผู้หิ้วปืนไม่โช้ยใหญ่จับ เก็บจับ ที่นี้ก็เข้าใจกฎหมายกันคลาดเคลื่อน
 อย่างว่าแต่เด็กเลย แม่แต่ผู้ใหญ่ยังเข้าใจกันคลาดเคลื่อน อย่างนี้เมื่อถูกจับแล้ว ผู้ถูกจับนั้นก็
 คงไปเป็นผู้ต้องหา เมื่อเป็นผู้ต้องหาที่คงเสียเวลา ถ้าหากว่าเข้าใจกฎหมายที่แท้จริงกัน
 จริง ๆ ว่า พูดถึงว่าแม่แต่การที่ขอใบอนุญาต ถ้าไม่มีขอใบอนุญาตการที่ การพกปืนนะ
 ข้อบังคับกรมตำรวจอนุญาตก็จริง แต่อนุญาตเฉพาะต่างจังหวัด ไม่ใช่เฉพาะในกรุงเทพฯ ใน
 อนุญาตนั้นมันมีข้อยกเว้นอยู่ ที่มีข้อยกเว้นอย่างนั้นครับ เวลาพาปืนไป คนที่ไม่มีใบอนุญาต ถ้าเรา
 จะอาศัยว่า ตามประมวลกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. ๒๔๕๔ ที่ใช้อยู่ปัจจุบันนี้ ตามมาตรา
 ๓๓๑ ที่ว่าการพกพาไปโดยไม่เปิดเผย คือหมายความว่าปกปิด เบน เราเอาไปในรถยนต์
 ในกระเป๋ หรือว่ากระเป๋าก็อย่างนั้นก็ถือว่าปกปิดมิดชิด ปกปิดมิดชิดแต่ไหนก็เป็นข้อเท็จ
 จริงอีก ตำรวจก็มีอำนาจจับได้ ที่นี้ว่าพาไปเหตุสมควรหรือไม่ เมื่อไม่มีใบอนุญาตให้พาไป
 โดยคุ้มครอง เขาก็จับ ความจริงกฎหมายอนุญาตให้พาไปได้ เมื่อเรามีมันโดยชอบด้วย
 กฎหมายแล้วพาไปก็จับ เมื่อพาไปก็ แต่ว่าผู้ไปจับนั้นเขาไม่ได้มีในแง่นี้ เขาไม่รู้
 กฎหมายอย่างงั้น หรือว่าเขาไม่รู้แต่ไม่ถึง กระผมไม่ทราบผู้รับไม่โช้ยใหญ่ มันเด็ก ๆ ที่นี้
 ผู้สูงวัยพวกนี้ก็ถือกรอน เมื่อถือกรอนขึ้นมา เคยมีคดีไปสู่ศาล คดีนั้นปรากฏว่าผู้พกปืน เป็น
 ก็มีใบอนุญาต เขามอกพาไว้ในกระเป๋าด้านในแหละ แล้วก็ผ่านอันที่เขาร่วมกบฏไป แต่เมื่อไป
 ขึ้นสถานีตำรวจ เขามอกว่าถ้าไม่มีรับว่าไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่ปกปิด ไม่ใช่ตามกฎหมาย
 มาตรา ๓๓๑ แล้วก็จะไม่ไประกัน แต่ความจริงเรื่องสท.ไทยนี้ เพียงแต่สอบถามแล้วก็ต้อง
 แจ้งให้เขากลับไป ผู้ที่ถูกจับเขาก็ไม่ยอมเขาเกิด訴 เขามอกว่าเขาเอาปกปิดแล้วพาไปด้วย
 เหตุอันสมควร สมควรแก่ไหนแหละ ผู้จับ พนักงานสอบสวนเขาก็ต้อง เป็นข้อเท็จจริงอีก

เขาก็เฉียงกัน ในที่สุดเขาก็ออกมาเรื่องนี้คงเอาไปสูศาล สูศาลก็ฟ้องศาล ฟ้องศาลหาว่า
 เอาไปโดยไม่มีเหตุอันสมควร ในเมื่อกล่าวหาไปเพราะพาเงินพาทองไปจ่ายให้แกคนงานถือ
 เป็นเหตุสมควร เขามองว่าไม่สมควร คราวนี้ถ้ามีศาล กระผมคัดค้านบอกว่าเรื่องนี้ถือว่ามี
 มีเหตุอันสมควร ก็ยกฟ้องแล้วไม่รับ เพราะกฎหมายมาตรา ๓๗๑ อนุญาตให้ศาลรับได้
 ครองนี้มาเห็นใจครับ เรื่องที่ว่าเมื่อไม่มีเหตุอันสมควร นี้เราบอก มีเหตุอันสมควรแล้วก็
 ยกฟ้อง ไม่รับ อัยการเขาก็ไม่อุทธรณ์เพราะเห็นด้วย เห็นด้วยเหมือนกัน นี่หมายความว่า
 ในผู้กฎหมายมาตรา ๓๗๑ เมื่อคนที่พาไปโดยมิชอบนั้น คือมิใช่เป็นเดือน พาไปโดย
 ปกติก็พาไปได้ และมีเหตุอันสมควรก็ได้ เว้นแต่ว่าในประจวบนั้น มีงานหนักก็ตกๆอย่างนั้น
 ถึงแม้จะมีสิทธิหรือว่ามีเหตุอันสมควรก็ไม่ได้ นี่เขาห้ามเด็ดขาด อย่างนี้ผู้ที่อุทธรณ์หรือสูริต
 หมายหรือท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเหล่านี้ ที่ท่านเวลานี้พูดถึงสภาทรวงบ้านเมือง ประชาชน
 สูริตคนก็หวาดหวั่น เราจะไปใหม่ก็ตาม ถ้าหากว่าไม่มีในสิ่งเราได้รับอนุญาตแล้ว นอก
 อยู่กับบ้าน เราไปไม่มีคุ้มครอง ไปรถไปเสียหายกลางทาง หรือว่าเรามีเครื่องแจ่งตัวไป
 ไคร่ริคเผลอสัน เขาก็กลัวการอุทธรณ์ นี่แหละครับ เขาจับเพราะถือว่าต่างคนต่างเข้าใจกฎ
 หมาย อีกกันอยู่ว่าปกติอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านหนึ่งบอกว่าเป็นปกติมีเหตุสมควรก็ไร
 ได้ตามกฎหมาย นี่จริงครับ กฎหมายว่าอย่างนี้จริง แต่ที่นี้ผู้ที่จะรับท่านกฎหมายหลังอัน
 นี้ใหม่ แม้แต่พวกเราซึ่งเป็นนักกฎหมายด้วยกันยังเข้าใจคนละอย่างเลย ทุกกันละต่างตรง ๆ
 อย่างนี้คนละอย่าง บางคนบอกว่าไม่ได้ ถึงแม้ใบอนุญาตก็ทุกไปโดยตามมาตรา ๓๗๑ แต่ท่าน
 บอกว่าไม่จำเป็น กฎหมายมาตรา ๓๗๑ ก็บอกไว้แล้ว กระผมจะเรียนว่าตามกฎหมายนั้น ผู้
 จริงไม่มีปัญหาครับ ที่นี้ถ้าไรจริงนั้นแหละมันถึงจะมีปัญหาบางอย่างนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ทางผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นผู้แทนของปวงชน ท่านอยู่ต่างหัวเมืองที่เป็นส่วนมาก ท่านก็เห็น
 ความเดือดร้อนของผู้ถูกจับอย่างนี้ ไม่รู้จะออกทางไหน ก็ออกโดยออกพระราชบัญญัติขึ้นมา
 โดยยกเลิกมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติอาชญาชน ๆ แล้วก็บัญญัติขึ้นใหม่โดยเอาในอนุญาต
 นี้แหละครับ ที่นี้และให้อาวุธขึ้น ซึ่งโดยปกติตามกฎหมายก็ถือว่าผู้รับอนุญาตนั้น เจ้าหน้า
 ของเราซึ่งเราเชื่อว่าเป็นผู้มีเกียรติก็คุ้มครองเหลือเกินว่า คนทั้งนี้ ๆ ถึงจะใหม่ เมื่อมี
 ส่วนที่ว่านี้ผู้ที่จะไม่คิดจริงได้รับบ้าง นั้นเป็นเรื่องชอยกเว้นเป็นส่วนชอย นั้นเป็นเรื่องว่า

เรามีเหตุที่เคอะอะไร เขา เราทุกคนไม่ได้ เมื่อเรามีแล้วถือว่าเป็นคนดี ให้สันนิษฐานว่าดี เมื่อตีความความว่า เจ้านักงานผู้สมัครองค์เป็น เจ้านักงานตำรวจหรือ เจ้านักงานฝ่ายปกครองชั้นผู้ใหญ่ เมื่อเลือกมาแล้ว และเขาก็มีเงินไว้ และเขาไม่มีโอกาสที่จะไปคุ้มครองตัวเขาเมื่อไม่ไหว อย่างนั้นมันจะสมควรหรือ ถ้าพูดถึงในสภาพปัจจุบันนี้ฐานะบ้านเมืองของเรา จังอยู่ อยู่ด้วยความสงบ แต่ดูรามันซุกซนเหลือเกิน เมื่อชุมนุมอย่างนี้ ความปลอดภัยก็มีไม่พอ กระแหมกไม่ว่า ว่า เจ้านักงานไม่พอ เจ้านักงานก็จำนวนน้อย ไม่ค่อยส่วนกับพลเมือง เพราะฉะนั้นให้สุจริตชนที่ไกรบ็อนบุญดีให้เฝ้าอารูชินเป็นคนที่ไกรบ็อนนั้น ได้มีโอกาสสหากไปเพื่อความคุ้มครองของตัวเป็นการสมควร นี่กระแหมกจะเห็นใจเรา การที่เราตีความแบบนี้มีฐานะเมื่ออารูชีกว่า ที่นี้ถ้าหากว่าเราเฝ้าอารูชินติดตัวไปบ้าง มันอุ่นใจครับ เมื่ออุ่นใจเสร็จแล้วการที่เขาจะไปละเมิดกฎหมายอย่างหนึ่งอย่างใดของเขานั้น เป็นเรื่องของทำกฎหมายอาญาเสียแล้ว นี่เขาบอกว่าภายใต้บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายลักษณะอาญา นั้นหมายความว่า ความจริงมาครานี้มุ่งที่ว่าเอามาตรา ๓๖ นั้นแหละ ส่วน มาตราอื่นที่เป็น เรื่องไม่ฆ่าเขาตายหรือไปปล้นเขาหรืออะไร นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่เกี่ยวกับเรื่องนี้ การที่พาไปนะพาไปเพื่อคุ้มครอง นี่กระแหมกเขาใจนะครับว่าท่านสมาชิก ผู้แทนสภาล่างนี้ สภาผู้แทนราษฎรนี้ คงมุ่งหวังอย่างนี้ว่าให้สุจริตชนที่ไกรบ็อนบุญดีเฝ้าอารูชิน แล้วควรจะเป็นไปได้โดยไม่ตองมาขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่ เช่น อธิบดีตำรวจ หรือ ข้าราชการประจำจังหวัด แล้วแต่กรณีตามพระราชบัญญัติอารูชิน ๖ ไกรบ็อนผู้ใด จังอยู่ก็มีชอบปกครองผู้ใดคนหนึ่ง เราอาจจะไปแก้ไขในชั้นกรรมาธิการก็ได้ คือที่ว่าควรจะมีเลิก

มาตรา ๒๓ (๑) เสียด้วย เพราะในมาตรา ๒๓ (๑) นั้น บอกว่าในบทบัญญัตินั้นได้เพียงปีเดียว แต่ในอนุญาตใหม่และให้อารูชินเป็นตามพระราชบัญญัติอารูชินนั้นแหละ มันมีไม่ได้ตลอดชีวิต ถ้าหากว่าเราไปแก้ไขเพิ่มเติมว่าให้ยกเลิกมาตรา ๒๓ (๑) เสียด้วย ก็จะถูกยกเลิกในชั้นนี้ ก็เท่านั้นแหละครับ ขอขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ผู้คนเชิญครับ คุณศักดิ์

พลตำรวจโท ศักดิ์ ยมภาค : ท่านประธานที่เคารพ กระแหมกไม่สนับสนุนร่างพระราชบัญญัติที่ไกรเสนอนี้มานี้ ไกรเฉพาะอย่างยิ่งกระแหมกไกรนี้ทั้ง คำอภิปรายของท่านผู้



กฎหมายหลายท่าน และกระผมก็ขอสนับสนุนท่านผู้ที่มีความคิดเห็นว่ายังไม่เป็นการสมควรที่จะให้พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ออกใช้ เป็นบทบังคับ ความที่ซึ่งจะนำออกมาใช้นั้น กระผมเห็นว่า ในความรู้สึกของกระผมหรือความนึกคิดของกระผมนั้นยังไม่ จะมีแต่ความไม่ถี่ กระผมต้องขอประทานโทษด้วยที่กระผมว่าเป็นต้องกล่าวเช่นนั้น ก็เพราะเหตุว่ากฎหมายเดิมนี้ที่ได้ออกใช้กันมานาน ไม่ปรากฏว่าได้ก่อให้เกิดผลเสียประการใด กลับเป็นผลดีในการที่จะป้องกันเหตุหรือป้องกันอันตรายกันคนก็ แต่หากว่าเราจะขอมิให้ยกเลิกมาตรา ๒๖ อันนี้ และใช้ข้อความที่ใดแก้มกับใหม่ที่ว่า "ให้ใช้ใบอนุญาตใหม่และใช้ขึ้นพกพาไปก็ได้" ก็เท่ากับว่าเราอนุญาตให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตใหม่และใช้พกหรือพาอาวุธขึ้นไปได้ กระผมเองอาจจะมีความรู้ในด้านกฎหมายน้อย แต่ก็เข้าใจว่ามีจะกลายเป็นเมืองความวุ่นวาย การพกพาปืนในขณะนี้พกกันน้อยแล้วและก็ผู้ที่ไปขออนุญาตพกปืนนั้นไม่ใช่ของง่าย และกระผมก็ต้องขอประทานกราบเรียนบอกภัยด้วยว่ามีวามีการกินสินบนกันหรือว่าไปไต่เงินและไต่ทองกันนั้น กระผมคิดว่าคงไม่มีหรอก เพราะเหตุว่าผู้ที่มิสิทธิที่จะออกใบอนุญาตนั้นคือผู้ว่าราชการจังหวัด หรืออธิบดีกรมตำรวจ ก่อนที่จะได้ออกใบอนุญาตนั้นก็ต้องมีการสืบประวัติ แล้วกระผมเชื่อว่าคนที่ได้รับอนุญาตเท่านั้น คนไม่ดีจะไม่ได้รับอนุญาต แล้วกระผมก็อาจจะเรียนว่าเท่าที่กระผมรับราชการตำรวจอยู่ ยังไม่เคยปรากฏว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้พกพาอาวุธ ซึ่งออกโดยผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีกรมตำรวจได้ไปกระทำความผิดโดยอาศัยใบพกพาอาวุธทั้งที่ท่านกล่าว ความมุ่งหมายอันนี้ถ้าหากว่าท่านจะดูในเหตุผลจะเห็นได้แน่ชัดว่า มุ่งไปในทางที่จะให้บุคคลใดที่ได้รับอนุญาตใหม่ใช้อาวุธนั้นแล้วมีโอกาส มีสิทธิที่จะพกอาวุธติดตัวไปได้อย่างไร ไต่บังคับประมวลกฎหมายอาญา คือมาตรา ๓๗๑ ซึ่งเมื่อก่อนก็ขอยุแล้ว และก็ได้ขอยุอย่างนี้ คือห้ามไม่ให้พกพาไปในที่เปิดเผย พกพาไปในที่สาธารณะ หรือในที่ชุมนุมชนอันนี้เป็นต้น กระผมเองกระผมอาจจะเรียนให้ทราบว่าทางท่านฝ่ายปกครองก็ หรือทางท่านตำรวจก็ ได้พยายามที่จะระงับเหตุด้วยการป้องกัน มีการตรวจคน ถ้าหากว่าท่านเพื่อนสมาชิกจะได้อ้างเหตุผลสมัยก่อน ๆ ก็ดีหรือขณะนี้ก็ ทางตำรวจท้องที่ได้มีการตรวจคนอาวุธในเวลาจำกัด เราสรรจอาวุธสำหรับผู้ที่มิอาวุธปืนเถื่อน ผู้ที่มิอาวุธปืนที่จดทะเบียนมีใบอนุญาตถูกต้อง เราไม่ได้เรียกเขา เราควบคุมตัวผู้พกพาปืนเถื่อนเท่านั้น อันนี้กระผม

จะไม่หวังเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ กับเกียรติของท่านผู้หนึ่ง และก็ยังมิพบผู้ใดที่ไว้คายน่า ว่าหากว่านั่นก็ใหญ่ออกใบอนุญาตสิ่งพิศโฉมอนุญาตนั้นได้คายน่า นี่เป็นเรื่องราวที่ปรากฏมีเหตุเกิดขึ้น ผู้ชกออกใบอนุญาตก็มีอำนาจที่จะสั่งพิศโฉม กระทบเองกระทบก็คิดว่าสิ่งที่กระทบมาจากจะเรียน ก็คิดว่าเสี่ยงทั่ว ๆ ไป ในประชาชนขณะนั้นก็หวาดกลัวอันตรายอย่างที่ท่านผู้เกียรติทั้งหลาย ได้กล่าวยุบายมาแล้วว่า เหตุการณ์บ้านเมืองอยู่ในขั้นอันตราย คือจะไปไหนก็ตาม แม้แต่ในถนนหนทางรถเมล์ ก็ไม่ค่อยปลอดภัยนัก อันนี้กระทบเองก็คิดว่าหากทำให้ทุกคนพากันได้ยุบาย ก็พิศโฉม ผู้ก็พิศโฉม แล้วก็มีจะก่อเหตุยิงกันก็ได้ เพราะฉะนั้น อย่างเช่นกระทบเองก็เคยฟัง เพื่อนฝูงที่ถามกระทบมาแล้วจะทำอย่างไร ถ้าหากจะไปประชุมกัน ก็เริ่มเก๋มาจจากที่ในหนังสือ คางคนคางพากันกันไป เราต้องตั้งกรมการไว้ข้างนอกให้คอยรักษาในเหมือนในหนึ่ง ความบอยหรือ กระทบก็ตอบไม่ได้ อันนี้ก็เป็นเรื่องของที่จะต้องพิจารณาที่แล้วก็ตามนี้เป็นข้อ ตัวอย่างจะนั้นต่อไปนี่คนที่เขาใจกฎหมายดี หรือว่าท่านที่เป็นห่วงว่าเราต้องรักษาทรัพย์สินของเรา เราจะต้องพิศโฉมไปคายน่า กระทบเองว่าท่านคงอยากจะทำเป็น กระทบจะกลับเป็นของ กระทบหาย กระทบขอเรียนว่าทั้งแต่กระทบเป็นตำรวจกระทบก็ไม่เอาเป็นไปคายน่า เพราะถ้าหากว่าเอาไปแล้วยังขายหน้าใหญ่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการพากันนี้เป็นอันตรายจริง ๆ ครับ บางคนที่ยังเป็นไม่เป็น ไม่ใช่ไว้อย่างเด็กเล่น ยิ่งอย่างนั้นแล้ว ชักมาได้ ก็ยิงเลยเป็นพนักไม่ไข้อย่างง่าย ถ้าหากว่ายิงโดยไม่ได้อางนก่อนแล้วก็มีจะไม่ตรง เป้าหมายหรือไม่ห้มีเสียง แล้วอาจจะไปพลาดถูกพลเมืองที่เขา แทนที่จะ เป็นก็กลับเป็นรายประชาชน คนตัว ๆ ไป ที่โดนถนนจะตายกันมากกว่าคนมีเงิน เพราะฉะนั้น กระทบเองไม่มี เจตนาที่จะไปเอาชานะกับมีเสมอ หรือผู้ที่เห็นว่าควรจะให้สิทธิ สิทธิอันมีอยู่แล้ว อนุญาตให้มี และใช้กันได้ กระทบต้องเรียนคายน่าในเรื่องการพากันนี้กับอันตรายจริง ๆ ครับ ยิ่งสมัยนี้ ขอความกรุณาเถอะครับ แล้วกระทบก็สนับสนุนท่านสมาชิกผู้เกียรติที่ได้อภิปราย และได้ ชักเอากฎหมายต่าง ๆ ขึ้นมาประกอบการพิจารณาว่า เรายังไม่ควรถือว่ารับหลักการร่าง พระราชบัญญัติที่แก้ไขอันนี้และถ้าหากว่าจะแก้ไขกระทบมีความจำเป็นจะต้องมีการแก้ไขในมาตราอื่นด้วย ไม่ใช่แก้ไขเฉพาะมาตรา ๒๒ นั้นอันเดียวส่วนในเรื่องอันซึ่งกระทบอยากจะได้คือของ นั้นก็คือว่า การป้องกันและปราบปรามของเจ้าหน้าที่งานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่งานตำรวจนั้น



แต่ทำให้ใช้ที่ระดมมากว่าทำให้หกโกโดยจัดแจังกองไม่ชัดเจนแม้จะมีกฎหมายอื่นๆ ตามที่ท่านผู้มีเกียรติเมื่อสักครู่นี้ได้บรรยายมาว่าพอจะหกโกโดยไม่มีผิด กระผมมีความเห็นว่า ในที่สุดก็อาจจะกล่าวสั้น ๆ ว่าเพื่อเกียรติภูมิและศักดิ์ศรีของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นน้องท่านน้อง हमของเรานี้ ซึ่งเป็นที่พหุผลภาพในที่นี้พหุผลภาพของกระผม ขออภัยที่ใกล้กล่าวคือหมายความว่า เรามีอำนาจหน้าที่จำกัดเหลือเกินไม่มีอำนาจที่จะเสนอร่างพระราชบัญญัติเลย อันนี้เป็นประการสำคัญที่กระผมให้ความพหุผลภาพในทางรัฐธรรมนูญ ในทางสิทธิหน้าที่ขอโทษไม่ใช่ในทางรัฐธรรมนูญ กระผมคิดว่าเราควรรับผิดชอบการ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ส่วนการที่เราจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงอย่างไร เราอาจจะทำได้เพื่อให้รัดกุมยิ่งขึ้น กระผมขออภิปรายสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติเพียงเท่านี้ครับ กระผมขอจบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา . เชิญทางผู้คัดค้าน คุณพันธุเลิศ

นายพันธุเลิศ บุรณะศิลาป็น . ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมเองไม่มีความรู้ในทางกฎหมายมากมาย แต่ว่าเท่าที่ใคร่พิงมาแล้วทั้งสองฝ่าย เหตุผลทั้งสองฝ่าย กระผมก็มีความเห็นด้วยเกือบทุกครั้งที่ท่านพูดมา ที่มีกระผมซึ่งมีความรู้ส่วนตัว บางอย่างเกี่ยวกับเรื่องปิ่นและการไขปิ่น ก็อยากจะกราบเรียนให้ทราบว่า เพื่อเป็นการประกอบการพิจารณาว่าร่างกฎหมายนี้คือว่ากระผมที่ตลอดเวลา ๒๐ กว่าปี ๒๕ ปีอยู่ในป่าไร่ แต่ปิ่นมาถึง ๓ กระบอกแล้วทุกตลอดทั้งวัน พกจเป็นสักหลาดทุกกระบอก และยังมีมาบับเป็นพัน ๆ นิด กระผมมีความรู้สึกในขณะนั้นว่าปิ่นนั้นนะ นอกจากมันจะไม่รักษาเราแล้ว เรายังคงรักษาปิ่นด้วย เป็นสมบัตินี่อย่างหนึ่งที่เราจะต้องรักษาไว้กลัวมันหาย หรือกลัวมันจะเสียหายไปกองนึ่ง เขื่อนกลางทุกวัน ที่มีในแง่ที่ว่าเราจะพกปิ่นไปเพื่อจะป้องกันตัวนั้นเองกันใครหรือไม่ กระผมซึ่งไม่มีความรู้ในเรื่องปิ่นอยู่บ้างแล้วในการยิงก็ยิงจนไขการไขแล้ว และรู้สึกว่าการหากว่าเราจะรักปิ่นนั้นมาคลุกกับผู้ชายนี้ไม่มีทาง เป็นไปได้เลยเพราะปิ่นนั้นอยู่ ๒ ลักษณะ แบบหนึ่งนั้นเป็นแบบมันก้อยภายนอก เป็นพวกปิ่นวีโอล เวอร์คือปิ่นลูกไม้ ซึ่งหนักเป็นคะฉอ ถ้าเราพกสัก ๆ เข้าไปในกระเป๋ารเราจะไม่มีทางจะดึงออกมาได้เลย ปิ่นนี้ถ้าจะให้พกจะต้องพกใส่กระเป๋า เจ็บกระเป๋า เจ็บออกมาเลย คือให้กระบอกแตกออกมาให้คามแตกออกมาพร้อมมีของหนักที่ใช้อย่างควาบวยจึงจะพกจึงจะชักออกมายิงได้ทั้งหวังที่ อีกแบบหนึ่งเป็นแบบ



เป็นประเภทแมคกาซีน ซึ่งไม่มีกนออกมาก ซึ่งแบบนั้นเมื่อจะพอกแล้ว ถ้าจะใช้ก็วางกองเงินสำ
ไว้ก่อนและเซฟไว้ คนที่ไม่ชำนาญในการยิงปืนนั้น เมื่อซักขึ้นมาแล้วจะลืมนัดเซฟจะยิงไม่ได้
เลย เพราะฉะนั้นจะคงยิงปืนเป็นต้น ๆ นึก การยิงปืนทั้งสองแบบนี้จะคงไปฝึก ซึ่งใช้
เวลาฝึก ๕ - ๑๐ ปี จึงจะชำนาญใช้การได้ กระผมมีความมั่นใจว่าถ้าให้อุณาต น้ออกไป
นะครับ ก็ประโยชน์จะไ้รับนั้นน้อยจะไ้รับเฉพาะผู้ที่เชี่ยวชาญคือมีการยิงปืนมาอย่างถุก
คอง และอีกประการหนึ่ง การให้อุณาตนั้น ผู้ที่มีเงินเท่านั้นจึงจะเป็นไ้คนะครับ ที่ผมว่านะ
ไม่ไปปล้นเฉพาะคนมีเงิน แกปล้นคน ที่ไม่มีเงินสัก ๑๐ - ๒๐ บาท แกก็ปล้น คนจำพวกนี้
ถุกละเลยเป็นจำนวนมากมากกว่าคนที่จะมีเงิน ฉะนั้น กระผมคิดว่าประโยชน์จะไ้รับกับ
ส่วนรวมมันมีน้อยในแง่ที่ว่าช่วยไ้เฉพาะคนที่มีเงินข้อเป็น อีกประการหนึ่งนะครับ ถ้าหาก
เราถือว่าความมีโอบุณาตเป็นแล้วทำให้พอกไปไ้ในที่สาธารณะไ้ไ้โดยมิคิดเงิน ถ้าเช่นนั้นอาวุข้อ
ซึ่งร้ายแรงน้อยกว่านั้น เช่นมีคพกเช่นมีเล้า มีคพกนั้นเราขอไ้โดยเสรีก็เท่ากันมีรับโอบุณาต
แล้วในการขอ ฉะนั้นเราจะพกมีคพกโดยมิคิดเงินไปไ้ที่ชุมชนไ้หรือไม่ อันนี้เป็ปัญหา ซึ่งถ้า
หากว่าอุนาตไ้พกเป็นแล้ว คนก็จะมีคพกไป เพราะ เขาซื้อปืนไ้ไ้ก็จะเป็น เรื่องยุ่งยาก
ในการตรวจกันนั้น เป็นกรใหญ่ กระผมก็มีข้อคิดเห็น เป็นการ เสนอเพื่อพิจารณาเพียงคน
จขอชมพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : มีสมาชิกสนออีกใหม่ครับ มีผู้ใดจะกล่าวหรือไ้ไ้ซึ่งไม่ไ้พก
นายเชอ คงกลาง : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มเียงรติ กระผม ขอ

คงกลาง กระผมขอสนับสนุนการแก้พระราชบัญญัติอาวุปืนใหม่ให้พกที่ควไปไ้ ก็เพราะโดย
เหตุที่กระผมไ้ศรัทศกับทั้งชาวควทางหนึ่งคือพม และชาวควที่ไปไ้ในทุกวันไ้ตาม
ที่ท่านสมาชิกผู้มเียงรติพดสนับสนุนท่านแรกท่านที่สอง ไ้เหตุผลไ้ว่าบ้าน เมืองเวลานี้มีโจร
ผู้ร้ายชุกชุม และผู้พดปล้นลักไ้เป็นม้อ่อนแอกว่า ผู้ที่จะช่วยเหลือเมแต่แข็งแรงแต่ไ้ไม่
สามารถมีอาวุที่ช่วยเหลือไ้ได้ กระผมเองเคยประสบ หนานานกระผมเองซึ่งถนสนมวิท
ควยซ้ำในเวลา ๗ โมงควยซ้ำ นักศึกษาซึ่งถนมาจากวงกอกวิทยาลัย ซึ่งเชื่อมกับถน
พระราม ๔ เขาทางถนมานานถนด้วยไ้ชชชช ๔๐ เพื่อจะไปจรด เมลถนถนพอ เขาถนสนมวิท
จะไปทะเลถนถนนำไ้ ซึ่งเวลานั้นก็เพียง โพลเพลเท่านั้น กระผมยืนเลเหนานานควยซ้ำซึ่ง



โคอินเสียงเจ้ารອງให้ช่วย ผู้ที่รອງให้ช่วยก็ค่อนข้างมีอำนาจ ไม่ใช่นายมิ่งรອງให้ช่วย เพราะผู้ร่ายมีเมียอวูช ฉามบอกกล่าวแก่เขาอะไรไป ถูกจับขังขาคู เขาก็ต้องให้หมดเงินมี ๒๐๐ บาท ก็ต้องให้ ตอนหาทักให้ควย ท่านสองสมมุติคู่ชีวิตกระผมซึ่งอยู่หนานานฉากระผม มีอวูชเป็นกระผมจะช่วยไหม กระผมถูกขังขาคู เมืองคึกคักกฎหมายอาญาที่สมควรรช่วยเขา เพราะแสนสงสารที่สุด ซึ่งไม่ควรจะปล่อยให้ผู้ร่ายเป็นไปอย่างนั้น นี่แหละครับเหตุผลที่ท่าน สมาชิกสมัชชันวาร่างเมืองมีการกระทำทุจริตเป็นส่วนมาก แล้วผู้ที่มีอวูชเป็นเดือนเป็นผู้ที่ทักโดยเสรี ก็เหตุใดจนแล้วผู้ที่มีใบอนุญาตตามกฎหมายจึงพาอวูชติดตัวไปไม่ได้ ท่านที่กฎหมายอธิบายว่า มาตรา ๓๓๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญาปัจจุบันอนุญาตนั้น ข้อนี้กระผมทักได้เต็มปากว่าเป็นปัญหาที่ถกเถียง แม้แต่ศาลฎีกาก็ยังไม่ใช่ เพราะอะไร เพราะเหตุที่ว่าส่วนใหญ่ยอมจำนวนเสียชั้นสถานีตำรวจ ก็ท่านลองคิดดูซิว่า ใครละ เมื่อถูกตำรวจจับฐานพาอวูชหนีไป แม้จะไม่เปิดเผยแต่คนพบอยู่ในกระเปาะ จะเป็นกระเปาะกางเกงหรือกระเปาะถือก็ตาม เมื่อตำรวจจับไปแล้ว เขาก็ต้องยอมจำนวนเขาจะไปต่อสู้เป็นคดีหาพยานความสูงใจ เขาก็ควรทำแต่เขาจะกระทำทำไม ไปหากินดีกว่า ค่าปรับมันเพียงไม่เท่าไรและบางที่ก็ถูกลงอีกเป็นโทษควยแต่อย่าลืมนะครับท่านที่กล่าวบอกว่ามีสิทธิที่จะขออนุญาตพบเป็นได้โดยขออนุญาตต่อผู้ว่าราชการจังหวัดก็ขออนุญาตต่อท่านอธิบดีกรมตำรวจก็กระผมขอกราบเรียนใต้วา ในใบอนุญาตในใบที่ใครขออนุญาตให้พาอวูชเป็นติดตัวนั้นแปลกประหลาดมาก คืออนุญาตให้พาอวูชเป็นติดตัวไปได้ทุกเขตจังหวัด เว้นพระนครและธนบุรี เคียงนี้ใส่บอกเวรกรุง เทพมหานคร หากไม่ถึงเป็นอย่างนั้นแล้วครับ ตัวอย่างนั้นละก็ หมายความว่าผู้ที่มีใบอนุญาตเป็นเด็กต้องตามกฎหมายแต่เป็นผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุง เทพมหานครซึ่งใจกรมกคนกลับไม่ใคร่มีความคุ้มครอง ใบอนุญาตนั้นใบอนุญาตให้พกในกรุง เทพมหานครแล้วท่านจะแก่ใครอย่างไรว่าขออนุญาตคือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจซึ่งก็พาไปได้ แต่ท่านอนุญาตให้ติดแล้วท่านจะเห็นใต้วาเขามีข้อแม้ไม่ให้พาอวูชเป็นในกรุง เทพมหานคร เพราะฉะนั้นกระผมจึงขอสมัชชันวาร่างพระราชบัญญัตินี้ นะ ถ้าคนคิดด้วยกันแล้ว คนสุจริตด้วยกันแล้ว ผู้ที่หากินในเวลาค่ากินผู้ที่ไปเยี่ยมญาติในเวลาค่ากิน ผู้ที่ประกอบอาชีพเป็นนายแพทย์ซึ่งจะต้องไปเยี่ยมคนไข ท่านจะมีอวูชเป็นติดตัวไป ท่านก็จะโคสขบยาใจ ท่านอย่าเป็นห่วงเลยครับ ผู้ที่



สุจริตแล้วถึงจะเอาไปยื่นฟ้องมันนะ เขาคิดแล้ว โดยมากการที่จะไปฟ้องโทษ ในคดีอาญา
ละยมเชื่อแน่ว่าคงไม่เหมือนผู้ที่พทอวูชขึ้นเดือนหรือหกครั้น ผู้ที่พทอวูชขึ้นเดือน ละอะ
อะไรก็ยิ่งกันมากกว่า แล้วท่านจะอ้างว่า อ้อ ตามในหลักชัยก็จะเกิดมีการที่กระทำความประ-
ทุญร้ายกันมากขึ้น บุคคลผู้ที่มีความประพฤติที่อยู่ในขรรณะธรรมโมกข์ไม่สมควร ที่จะไปเที่ยว
ในหลักชัยครับ แต่ว่าผู้ที่เขาประกอบอาชีพสุจริตส่วนใหญ่ เขามีอาวูชขึ้นเพื่อจะร้องกันชีวิต
ของเขา ป้องกันทรัพย์สินของเขาในเวลาเขานำคดีทั่วไปอย่างทุกวันนี้หากเห็นใกล้แล้วว่ามี
การโจรกรรม มีการชิง มีการชิงวิ่งราว อาจจะมีการถึงกับฆ่าเชือดกันในยามนอกยามกระทำ
กันทุกอย่างอย่างนี้ เพราะฉะนั้นกระยมจึงขอสนับสนุนการแก้ไขร่าง พระราชบัญญัตินี้อย่าง
จริงจัง ขอพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : มีผู้ใดค้านขอเชิญ คุณเอื้อนทิพย์ ครับ

นางเอื้อนทิพย์ เปรมโยธิน : ท่านประธานที่เคารพ คดีนี้เอื้อนทิพย์ เปรมโยธิน
คดีนี้คือฟังการอภิปรายของท่านผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมาย ทั้งท่านที่เป็นทนาย และท่านที่เป็น
ผู้ที่พากษาศาสสูง คดีนี้ไม่มีความรู้ด้านกฎหมาย แต่คดีนี้ใครจะขอทราบเรียนบางประการใน
ความรู้สึกของประชาชนธรรมดาว่า เราไม่ควรที่จะมีการพทอวูชกันเกร่อไปหรือไม่ คดีนี้จะ
ขออภิปรายแต่เพียงในประเด็นนี้ และขอประทานขอเวลาสักเล็กน้อยที่จะย้อน กลับไปพูดถึง
ร่างพระราชบัญญัตินี้ ร่างพระราชบัญญัตินี้ได้เข้ามาสู่สภาิติบัญญัติครั้งหนึ่งแล้ว ในวาระที่ ๑
รับหลักการ แต่พอมาวาระที่ ๒ กับวาระที่ ๓ วาระที่ ๓ ไม่รับหลักการ ทั้งนี้ด้วยโดยเหตุ
ที่เราเชิญท่านผู้ที่เกี่ยวข้องกับการปราบอาชญากรรมมาชี้แจง ได้ฟังเหตุผลก็ได้ทราบว่าการ
ยังมีอาชญากรรมขึ้นจะเป็นการเพิ่มอาชญากรรมมากขึ้น อย่างปัจจุบันนี้ผู้ที่พทอวูช ท่านสมาชิก
ผู้ที่เกี่ยวข้องกันก็พูดว่าพทอวูชนั้นพทอวูชได้ แต่สุจริตชนทกไม่ได้คดีนี้ไม่เข้าใจ ใครเป็น
คนอนุญาตให้พทอวูชพทอวูช เขาไม่ได้ทกได้ด้วยถูกต้องตามกฎหมาย เวลาที่เขาทำความ
ผิดเขาถูกจับเขาจะโดนโทษอีกกระหนึ่งในฐานะที่พทอวูชโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่ถาเรา
อนุญาตหรือว่าเราออกกฎหมายฉบับนี้ไป ผู้ที่มีมันโดยได้รับอนุญาตก็จะทกได้อย่างสบาย ถ้ามี
การต่อสู้กัน ๒ - ๓ คน ทุกคนจะมีมัน คำววจนเดี่ยวจึงเขาไประงับเหตุไม่ได้ เพราะมี
เป็นกระบอกเดียว ต้องไปพามาอีก ๕ คน ให้เท่ากับกับผู้ทำผิด ๕ คนเป็นมันของมันเท่าๆ กัน

การเพิ่มการทออาวซันมาจะเป็นการลดอาวฎากรมหรือเพิ่มอาวฎากรมกันแน่ อย่างที่ฉันขอปรึกษาคุณถึงประเทศอื่นสักเล็กน้อย อย่างคำราชพิธีอังกฤษ ไม่มีแม้แต่กรมของที่ชื่อเป็นสก็เคยอนุญาตทออาวซันเกร็ด จนกระทั่งพวกนักทอเย็บไหมกล้าเข้าไป กลัวโคเนจี แต่เมื่อประธานาธิบดีมาคอส จักรการเบคจการไต้หวันอาวฎามาคืนให้หมกกองไว้หน้าบ้าน เคียวไม้บ้านเมืองสงมเรียบร้อย นักทอเย็บแทนที่จะมาเมืองไทยก็ไปที่ฟิลิปปินส์ เพราะว่าไม่มีอาวฐที่จะมาทอสู้กัน ก็ฉันกดับเห็นตรงกันข้าม ก็ฉันคิดว่าไมควรรีเพิ่มอาวฐด้วยซ้ำ เพราะถ้าไม่มีอาวฐแล้ว อาวฎากรมจะน้อยที่สุด คนที่โกรธกันทะเลาะกันก็จะชกต่อยตีกัน แต่ไม่ใช่ยิงกัน แล้วการที่สุจริทชนมีอาวฐไปนั้น คิดหรือว่าจะสุจริทชนโคกคั้นฉนวนาวหนึ่งสี่พันพบบเวลาทอเอาเสียถูกก็ อ่าเสียเหล่านั้นแก่ทออาวฐแกลงโคตอมไป แทนที่ยุรายจะโคเน แกเองโคเนยิงค้าย แดตาแถญะ ๆ แล้วสงของโหนแก่จจะรอควีต นี่แปลว่าเราจะเอาอาวฐกับอาวฎามาสู้กันหรือ ขอสี่ที่คั้นกรมเรียนสั้น ๆ เพื่อให้พานสมาธิกับเก็บเรลโคกิจารณำว่าเราควรจะให้อาวซันมาใหม่้มาก ๆ เพื่อให้เขาสู้กันหรือว่าควรลดลงมาให้เหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะเหลือโค ก็ฉันขอบพระคุณละ

ประธานวุฒิสภา : เมกคิดว่าเรากำกับมาพอสสมควรรแล้วนครับ ก้อยากจะหาหรือว่าควรจะมีคอกปปรายกันไคหรือยัง ทานญู่โคเห็นว่าควรจะมีคอกปปราย ไปรคยณืออื่น

(มีสมาชิกรายมือ ๔๔ คน)

ประธานวุฒิสภา : ทานญู่โคเห็นว่าควรจะมีคอกปปรายไป รคยณืออื่น

(มีสมาชิกรายมือ ๓ คน)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้ปคอกปปราย เมจะชอบที่ประชุมคิอว่าในการพิจารณาในวาระที่ ๑ จะขอมติว่า รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ หรือไม่เห็นชอบกับกบสภำญแทนราษฎร ทานญู่โคเห็นว่าควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไปรคยณืออื่น

(มีสมาชิกรายมือ ๒๗ คน)

ประธานวุฒิสภา : ทานญู่โคไม่เห็นชอบด้วยกับ ร่างพระราชบัญญัติที่สภำญแทนราษฎรเสนอมำ ไปรคยณืออื่น



(มีสมาชิกยกมือ ๕๑ คน)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติไม่เห็นชอบด้วยกับสภายุทธนาฏราชกุมาร
หมกระเบียนวาระเพียงเท่านี้ ผมขอขอบพระคุณ ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๑.๓๕ นาฬิกา.



คณะกรรมการการตรวจรายงานการประชุม

ผู้ตรวจรายงานการประชุม

เสนาะ เอกพจน์
 สามนต์ สายสว่าง
 เหม สุไลมาน
 เสนา บุญเกียรติ
 สุวิวัฒนา เพชรทองคำ
 คุญญ์ ณ ระนอง
 สมนอง อภัยวงศ์
 ไสว กวงมณี
 เพทาย อมาตยกุล
 ทวี สุชะวณิช
 ประวีร เลหาหะกุล

ธนู บุญรังค์
 สัมฤทธิ์ชัย ชือศักดิ์
 ไฉนเจลา สัททากร
 วัฒนพร จาเน่คุณ
 เปรมจิต บุญทอง
 ทิลาส จารุณี
 สมศรี ใจถนอม
 สมชาย กาวอกุม
 สายสุนีย์ หัมมุนะ
 กฤษชก. เอกบุร
 ประเสริฐ. บันสิน
 รัชนี ชันธิโรติ
 กัลยา สารานุศิลป์
 คุณา รุณห์นิธิก
 มาลี อำนวยสำเลิศ
 เรขุ อรัญญิก
 สักการวิไล นิกโรโสภณศิริ

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๖ ก.ค. ๒๕๖๔
 สภาขับเคลื่อนในคราวประชุม
 ครั้งที่ ๕/๒๕๖๔ (สามัญสมัยที่สอง)

สุทินธ์ จิตรภักดิ์
 หัวหน้างานรายงานการประชุม

ไพโรจน์ อัมพรประภา
 หัวหน้ากองการประชุม
 พ.อ. ศงวน คำวงษา
 เลขานุการรัฐสภา

เล็ก จุณณานนท์
 ทำหน้าที่แทน
 ประธานวุฒิสภา



LIRT